Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 206 (1456) ♦ Четвер, 31 жовтня 1996 року ♦ Ціна договірна

Чи дамо раду владі і владу — радам?

Парламентська хроніка

Денне й вечірнє засідання 29 жовтня

Звичайно ж, головною подією не лише цього парламентського дня був розгляд варіантів законопроекту про місцеве самоврядування. З першим, підготовленим постійною депутатською Комісією з питань державного будівництва, діяльності рад і самоврядування (проект Олександра Стешенка), парламентарії мали можливість ознайомитися ще перед поїздкою у виборчі округи. За винятком кількох новел, суть цього варіанту зводиться до старої системи рад — від сільських до обласних зі створенням виконкомів, з найширшими повноваженнями. Саме ця обставина змусила Президента України Леоніда Кучму звернутися до Верховної Ради з проханням відійти від такого принципу самоврядування на місцях, щоб уникнути там двовладдя, суперечностей між різними гілками влади.

Є альтернативний варіант законопроекту, підготовлений Фондом сприяння розвитку місцевого самоврядування в Україні та Асоціацією міст України, про який доповів секретар постійної Комісії з питань правової політики і судово-правової реформи Ігор Коліушко. В ньому запропоновано розмежувати функції держадміністрацій та органів самоврядування на місцях, передбачено уникнення монополії функцій рад, поділ їхніх повноважень з повноваженнями голів міст, селищ, сіл.

(Закінчення на 2-й стор.).

ЛЮДИ ЩЕ ВІРЯТЬ

Президент України зустрівся з главами райдержадміністрацій Луганської, Рівненської, Черкаської областей і Автономної Республіки Крим. Голови райдержадміністрацій віднині стають повноважними представниками Президента, наголосив глава Української держави, — повідомляє Укрінформ. За словами Леоніда Кучми, деякі політичні сили хочуть створити паралельну вертикаль влади і через Ради впливати на суспільно-громадську думку. Люди ще вірять виконавчій владі і про це треба пам'ятати завжди. Ми в змозі зробити так, щоб на парламентські вибори 1998 року прийти з позитивними зрушеннями в економіці, наголосив Леонід Кучма. Глава Української держави звернув увагу учасників зустрічі, що у прийнятій програмі діяльності уряду є багато підводних каменів, оскільки бажання розходяться з можливостями.

ПАЧЕС В КИЄВІ

Думаю, що рекомендації щодо основних принципів Чорноморської Конвенції про боротьбу з організованою злочинністю повною мірою відповідатимуть тим завданням, які стоять перед Парламентською Асамблеєю Чорноморського економічного співробітництва, сказав віце-президент ПАЧЕС, перший заступник Голови Верховної Ради України Олександр Ткаченко, виступаючи на восьмому засіданні Комітету з правових і політичних питань ПАЧЕС, яке відкрилося вчора в Києві під головуванням заступника голови цього Комітету Едуарда Єгоріяна.

На засіданні члени Комітету обговорять проекти доповіді і рекомендації щодо основних принципів Чорноморської Конвенції про боротьбу з організованою злочинністю. Країни—члени ПАЧЕС, куди входять Албанія, Азербайджан, Вірменія, Греція, Грузія, Молдова, Росія, Румунія, Туреччина та Україна, намагаються через міжпарламентський діалог сприяти створенню правової бази для економічного, політичного і культурного співробітництва, — повідомляє Укрінформ.

Без жодного ПОСТРІЛУ

необхідно обійтися, знешкоджуючи величезні нагромадження непридатної для використання бойової зброї

ПАМ'ЯТАЄТЕ? Якщо у першому акті будь-якої драми на стіні висить рушниця, то в останньому вона обов'язково має вистрілити...

За офіційною статистикою, на базах і арсеналах Міністерства оборони України — близько 335 тисяч тонн звичайних видів боєприпасів, які залежалися і не придатні для використання.

(Закінчення на 13-й стор.).

ЗРОБИВ ДІЛО — ТАНЦЮЙ СМІЛО. ХОЧ АРГЕНТИНСЬКЕ ТАНГО

Обговорення стану аргентино-українських торговоекономічних відносин — така мета офіційного візиту в Україну міністра закордонних справ, міжнародної торгівлі та культу Аргентинської Республіки Гідо ді Телли, який розпочався учора. Програмою заплановано зустрічі гостя з Президентом України Леонідом Кучмою, Головою Верховної Ради Олександром Морозом, Прем'єр-міністром Павлом Лазаренком.

Пройдуть переговори міністра закордонних справ України Геннадія Удовенка з міністром закордонних справ, міжнародної торгівлі і культу Аргентинської Республіки Гідо ді Теллою. З гостем матиме зустріч міністр зовнішніх економічних зв'язків та торгівлі України Сергій Осика. За підсумками візиту очікується підписання Спільної Декларації.

У номер

Київ

«Допомога» — звучить образливо і по-японськи

Голова Верховної Ради України Олександр Мороз прийняв Надзвичайного та Повноважного Посла Японії в Україні Сьодзі Суедзаву у зв'язку перед його від'їздом на батьківщину.

«Своєю роботою у Києві ви допомогли становленню нових ділових відносин між двома державами, — зазначив Олександр Мороз у розмові з іноземним дипломатом. — Сподіваюсь, що в діалозі з Україною Японія й надалі уникатиме слова «допомога», а частіше говоритиме про рівноправне партнерство».

Під час бесіди було наголошено на необхідності привернути увагу японських ділових кіл до українського ринку. Сьодзі Суедзава погодився, що з боку Токіо досі виявлялася певна обережність щодо співробітництва з Києвом, але нині інтерес японських інвесторів зростає, оскільки урядом східної країни було прийнято відповідне звернення до підприємців.

Вінниця

Цукор із присмаком гіркоти

Перших 150 тисяч тонн цукру виробили 39 підприємств асоціації «Вінницяцукор» — по три солодких кілограми на кожного громадянина нашої держави. Щоправда, цьогорічна продукція має присмак гіркоти: приблизно на кожному вісімнадцятому гектарі (урожай зібрано на 80 відсотках площ) корені довелося копати вручну. Затяжні дощі не дали можливості вчасно розпочати роботу більшій половині цукрозаводів. Незважаючи на це, із доставлених на заводи 2 млн. 400 тис. тонн сировини половину вже перероблено.

Середня врожайність коренів дещо нижча минулорічної —230 центнерів з гектара. Однак прогнози фахівців обнадійливі: «цукровий Донбас», стверджують вони, видасть на-гора солодкої продукції приблизно стільки, як торік. Корені нинішньої осені солодші, їх висока цукристість є запорукою того, що Вінниччина матиме не менше ніж 400—450 тисяч тонн цукру.

Втім, цей прогноз можна піддавати сумніву: 9 цукрозаводів змушені зупинити роботу, 8 — через відсутність палива.

Парламентська хроніка

Чи дамо раду владі і владу — радам?

(Початок на 1-й стор.).

Однією з форм, що визначатиме правові засади місцевого самоврядування, автори альтернативного проекту вбачають статути населених пунктів. На відміну від попереднього проекту, який каже «так» функціонуванню районів у містах, альтернативний проект віддає цю проблему на розсуд міської влади.

Одне слово, ліві сили парламенту —комуністи, соціалісти — за владу рад, а праві та їхні однодумці з центру — за те, щоб дати раду владі без рад. Багато хто напередодні вважав, що через це парламент знову зайде у глухий кут, і це потягне за собою проблеми з прийняттям низки інших вкрай необхідних законів — про бюджет-97, про районні й обласні держадміністрації, про Кабінет міністрів тощо. Однак, як з'ясувалося, рада керівників депутатських груп і фракцій завчасно запаслася випробуваною «паличкою-виручалочкою» — пропозицією створити тимчасову спеціальну комісію, яка й шукатиме консенсус, як це було під час прийняття Конституції України.

Затримка вийшла лише з тим, що ж брати за основу для вироблення загальноприйнятного документа. Група депутатів від «Конституційного центру» запропонувала брати за основу розділ Конституції про місцеве самоврядування, народний депутат Юрій Оробець — за те, щоб фундаментом були обидва варіанти законопроекту, а Голова Верховної Ради Олександр Мороз — за проект комісії Олександра Стешенка з урахуванням положень проекту, представленого Ігорем Коліушком, та пропозицій народних депутатів, висловлених під час обговорення обох проектів.

Після неодноразових, поіменних і непоіменних голосувань, найбільше голосів набрав варіант, запропонований Олександром Морозом.

Отже, за роботу над законопроектом візьметься спеціальна депутатська комісія, створена за пропорційним представництвом від фракцій і груп, яка до 19 листопада має винести на розгляд парламенту узгоджений варіант проекту закону про місцеве самоврядування.

Своєрідним продовженням розгляду питання про організацію влади на місцях стало наприкінці вечірнього засідання обговорення законопроекту про місцеві збори та податки. Адже без наповнення бюджету і влада — не влада. І хоча надходження від місцевих зборів і податків — це лише 2,85 відсотка надходжень до місцевого бюджету, та й з ними треба розібратися. Тому до вже запроваджених запропоновано, наприклад, додати шість нових видів зборів. До останніх належать збори за міжнародний туризм, за видачу дозволів на розміщення об'єктів торгівлі та сфери обслуговування, за ділянки під індивідуальне будівництво, за благоустрій сільської місцевості, за вживання іноземних слів у назвах об'єктів підприємницької діяльності тощо. Сподівання — і на збільшення надходжень від збору за паркування автомобілів, проїзд територією прикордонних областей тощо.

Багато хто з народних обранців побачив у цьому посилення податкового пресу на наших і так бідних громадян, а дехто запропонував поглянути на проблему ще кардинальніше. Мовляв, який сенс тепер визначатися з окремими зборами і податками, коли парламент ще не визначився з концепцією податкової політики держави. Головуючому довелося нагадати депутатам, що до цього поспіху схиляє Президент України, який подав законопроект як невідкладний. Але навіть не зважаючи на це, парламент вирішив за необхідне відхилити проект і протягом двох тижнів його доопрацювати.

Цього ж дня Верховна Рада зробила спробу визначитися не лише з владою на місцях, а й зі святами. Йдеться про внесення змін до статті 73 Кодексу законів про працю. Зокрема, пропонувалося зробити святами 22 січня — День соборності України, 9 березня — День національної культури — Шевченківський день, 1 грудня — День національної єдності й інші. Однак у запропонованому списку старих та нових свят, як неважко здогадатися, каменем спотикання стала дата 7-8 листопада. Представники лівих сил у парламенті пропонують ці дні святкувати, а праві стоять на тому, що штурм Зимового палацу 1917-го відбувся у місті на Неві, тобто у чужій державі. Жоден із запропонованих варіантів проекту закону не набрав належної кількості голосів. Завершилося тим, що головуючий оголосив питання вичерпаним, а отже, нам залишаються вже узаконені досі свята. Для простолюду ситуація ще простіша: було б де заробити « на їсти й пити», а день для цього знайдеться.

Анатолій БЕНЬ.

Ідея субсидій живе, але не перемагає. Поки що...

Ранкове засідання 30 жовтня

Схоже, сам законопроект про субсидії спіткала доля тих громадян, що потребують матеріальної підтримки держави: щоб одержати «добро», потрібно «нарізати» не одне коло поневірянь. Законопроект про субсидії розглядають у третьому читанні. Перше відбулося рік тому. За цей час ставлення депутатів до самої ідеї субсидій майже не змінилося — від категоричного заперечення до більш поміркованого: «хіба хочеш —мусиш». Депутат Наталя Штепа від імені Комісії з питань соціальної політики та праці обстоювала першу позицію.

— Якщо уряд не має сьогодні грошей, щоб забезпечити цю програму, то для чого обманювати народ і підносити цей обман в ранг законів? Я пропоную, щоб ми не розглядали даний законопроект і відклали його. Сьогодні треба було б прийняти закон про оплату праці в повному обсязі і дати людям такі заробітну плату і пенсію, щоб вони могли заплатити за комунальні і житлові послуги без принижень.

Розробник законопроекту Олексій Шеховцов у такому самому емоційному виступі зауважив: «Дискусії точаться не довкола конкретних положень і норм законопроекту, а довкола необхідності його прийняття». На думку О. Шеховцова, це не аргумент у дискусії. Система субсидій, як би тому комусь не хотілось, існує вже півтора року. За цей час її не змогли ні відмінити, ні змінити, ні поліпшити. Тому актуальність цього закону, вважає О. Шеховцов, не втрачена. Він доповів про основні відмінності запропонованого законопроекту від чинної системи. В основному вони стосуються збільшення норм житла. Законопроект, зокрема, пропонує: одна кімната на члена сім'ї і ще одна на сім'ю — це не надлишок, а площа, за яку держава повинна допомогти сплатити без спеціального рішення виконкому чи відділу субсидій —автоматично. Тоді не буде поневірянь за довідками.

Після обговорення законопроекту чітко окреслились дві позиції: позиція Комісії з питань соціальної політики і праці, яка зводилась до відхилення законопроекту, і підведення законодавчої бази під ситуацію — виділення субсидій. Депутати відповідно запропонували два варіанти рішення. Проект постанови комісії не набрав потрібної кількості голосів, але не вдалося реалізувати і другий варіант. Голова Верховної Ради Олександр Мороз зняв законопроект з розгляду.

Зі скрипом тривало і обговорення другого питання законопроекту: про внесення змін до статті 22 Закону України про зайнятість населення. У ній йдеться про джерела формування державного фонду сприяння зайнятості населення. Запропоновані зміни, по суті, ліквідували один з видів податків. «Досить щодня кричати в залі про податковий зашморг — треба зробити хоч один жест для його ослаблення», — підкреслив Віктор Суслов. Проте його благородних намірів «не зрозуміли». Голова Комісії з питань соціальної політики і праці Юрій Буздуган вважає, що пропозиції Суслова призводять до руйнування самої служби зайнятості й від імені комісії заявив про неприйнятність цього законопроекту.

Однак позиція більшості промовців була кардинально протилежна. В запропонованому законопроекті йдеться не про ліквідацію фонду, а про інші принципи контролю за використанням його коштів. До речі, дискусії довкола цього законопроекту точаться вже півтора місяця. На першу перерву депутати розійшлися з твердою впевненістю, що сьогодні їм, нарешті, вдасться підвести під цими дебатами рису.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Від панчох до інсуліну

У київському Палаці спорту відкрилася п'ята міжнародна спеціалізована виставка «Охорона здоров'я-96», організована фірмою «Зовнішекспобізнес». Цього року більш як 300 фірм з 30 країн світу представили фармацевтичні препарати, медичну техніку та обладнання.

Прем'єр-міністр України Павло Лазаренко, який брав участь у відкритті виставки, відзначив її високий рівень, який згодом могли оцінити відвідувачі. За словами міністра охорони здоров'я Андрія Сердюка, главу уряду зацікавили вітчизняні виробники ультразвукової апаратури та обладнання для операційних, дано кілька доручень щодо створення СП із зарубіжними виробниками, а також щодо закупівлі представлених на виставці інвалідних колясок українсько-ізраїльського виробництва.

Бальзам на душу обивателя: на виставці можна було побачити речі, які не придбаєш у пересічній аптеці. Як-от панчохи від фірми «Кендалл», що дозволяють жінкам з варикозним розширенням вен позбавитися страхітливих еластичних бинтів.

Якщо турбота про красу жіночих ніг в Україні залишається справою поетів та художників, то боротьба з цукровим діабетом, який посідає третє місце у рейтингу хвороб, що найчастіше спричинюють смертність, є справою державної ваги.

На виставці представлені всесвітньо відомі фірми-виробники інсуліну — «Хьохст» (Німеччина) та «Ново-Нордиск»(Данія), які експортують цей життєво важливий препарат в Україну. Взагалі у світі налічується близько 400 препаратів інсуліну, і скоро у нас з'явиться 401-й — виготовлений за ліцензією фірми «Хьохст».

Як повідомив голова представництва «Хьохст Меріон Руссель» в Україні пан Ігор Мельник, на АТ «Київський м'ясокомбінат» завершується монтаж німецького обладнання, і вже у лютому-березні наступного року планowано виготовити першу промислову партію препарату. На виробництво інсуліну німецькі партнери виділили урядові України цільовий кредит —78 млн. DM — терміном на 10 років.

Тож скоро 300 000 наших співгромадян, які потребують щоденних ін'єкцій інсуліну, отримають нову надію. Між іншим, згідно з контрактом ціни на український інсулін будуть нижчі за середньосвітові.

До речі, загалом вітчизняне виробництво забезпечує потреби українського фармацевтичного ринку лише на 25 відсотків.

Ганна РОМАНЦОВА.

Радяться письменники

У київському центрі культури «Золоті ворота» розпочав свою роботу 2-й (XI) з'їзд письменників України. 267 делегатів від Києва та обласних відділень СПУ зібралися, щоб розв'язати актуальні питання діяльності однієї з найбільших творчих організацій нашої держави, ініціатора визначальних громадських рухів останніх років. Зібрання письменників вітали Верховна Рада України та Президент, звернення яких зачитали заступник Голови Верховної Ради В. Мусіяка та віце-прем'єр уряду І. Курас. З напутнім словом до учасників з'їзду звернувся глава Української православної церкви київського патріархату Патріарх Київський та Всієї Руси Філарет. Зі звітною доповіддю виступив голова ради СПУ Ю. Мушкетик.

Про роботу з'їзду та його рішення ми розповімо докладно в суботньому числі нашої газети.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін і доповнень до Кримінального, Кримінально-процесуального кодексів України і Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо посилення відповідальності за посягання на життя, здоров'я і майно суддів, працівників правоохоронних органів, осіб, які беруть участь в охороні громадського порядку та громадян

З метою посилення відповідальності за посягання на життя, здоров`я і майно суддів, працівників правоохоронних органів, осіб, які беруть участь в охороні громадського порядку, та громадян Верховна Рада України **постановляє:**

Внести зміни і доповнення до таких законодавчих актів України:

I. У Кримінальному кодексі України:

1. Стаття 189^1, 189^2, 189^4, 189^5, 190^1 викласти у такій редакції:

«Стаття 189^1. Образа працівника правоохоронного органу, члена громадського формування з охорони громадського порядку або військовослужбовця

Образа працівника правоохоронного органу у зв`язку з виконанням ним службових обов`язків, а також члена громадського формування з охорони громадського порядку або військовослужбовця у зв`язку з діяльністю, пов`язаною з охороною громадського порядку, —карається позбавленням волі на строк до двох років або виправними роботами на той же строк, або штрафом у розмірі від п`ятдесяти до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 189^2. Погроза працівникові правоохоронного органу

Погроза вбивством, насильством чи знищенням майна працівникові правоохоронного органу, а так само його близьким родичам у зв`язку з виконанням ним службових обов`язків —карається позбавленням волі на строк до трьох років або виправними роботами на строк від одного до двох років»;

«Стаття 189^4. Заподіяння тілесних ушкоджень судді або працівникові правоохоронного органу

Умисне заподіяння судді, працівникові правоохоронного органу або його близьким родичам середньої тяжкості тілесних ушкоджень чи легких тілесних ушкоджень, а так само нанесення їм побоїв або вчинення інших насильницьких дій у зв`язку з виконанням суддею чи працівником правоохоронного органу службових обов`язків —карається позбавленням волі на строк від двох до шести років.

Умисне заподіяння судді, працівникові правоохоронного органу або його близьким родичам тяжких тілесних ушкоджень у зв`язку з виконанням ним службових обов`язків —карається позбавленням волі на строк від семи до дванадцяти років.

Стаття 189^5. Умисне знищення або пошкодження майна, що належить судді чи працівникові правоохоронного органу

Умисне знищення або пошкодження майна, що належить судді, працівникові правоохоронного органу, а також його близьким родичам, у зв`язку з виконанням ним службових обов`язків —карається позбавленням волі на строк від двох до п`яти років.

Ті самі дії, вчинені шляхом підпалу, застосування вибухових речовин чи іншим загальнонебезпечним способом, або такі, що спричинили людські жертви чи інші тяжкі наслідки, —караються позбавленням волі на строк від шести до п`ятнадцяти років»;

«Стаття 190^1. Посягання на життя судді, працівника правоохоронного органу у зв`язку з виконанням ними службових обов`язків, а також члена громадського формування з охорони громадського порядку або військовослужбовця у зв`язку з діяльністю, пов`язаною з охороною громадського порядку

Посягання на життя судді, працівника правоохоронного органу або його близьких родичів у зв`язку з виконанням ним службових обов`язків, а так само члена громадського формування з охорони громадського порядку або військовослужбовця у зв`язку з діяльністю, пов`язаною з охороною громадського порядку, —карається позбавленням волі на строк від дев`яти до п`ятнадцяти років або смертною карою.

Примітка: Під терміном «працівник правоохоронного органу», що вживається у статтях 123^1, 189^1, 189^2, 189^4, 189^5 і 190^1, слід розуміти осіб, які зазначені у частині першій статті 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів».

Під терміном «близькі родичі», що вживається у статтях 123^1, 176^2, 189^2, 189^4, 189^5 і 190^1, слід розуміти осіб, які зазначені у частині другій статті 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів».

2. У частині другій статті 7^1 слова і цифри «умисне пошкодження або знищення майна працівника правоохоронного органу (стаття 189^5 частина 2)» замінити словами і цифрами «умисне знищення або пошкодження майна, що належить судді чи працівникові правоохоронного органу (стаття 189^5 частина 2)», а слова і цифри «створення не передбачених законодавством військових або інших збройних формувань чи груп (стаття 187^6); посягання на життя працівника міліції або народного дружинника (стаття 190^1)» замінити словами і цифрами «створення не передбачених законодавством воєнізованих формувань чи груп (стаття 187^6); посягання на життя судді, працівника правоохоронного органу, члена громадського формування з охорони громадського порядку або військовослужбовця (стаття 190^1)».

3. Частину другу статті 10 після слів і цифр «за вбивство (статті 93—98)» доповнити словами і цифрами «посягання на життя судді, працівника правоохоронного органу, члена громадського формування з охорони громадського порядку або військовослужбовця (стаття 190^1)».

4. У пункті 1 частини третьої статті 25^1 слова і цифри «створення не передбачених законодавством військових або інших збройних формувань чи груп (стаття 187^6)» замінити словами і цифрами «створення не передбачених законодавством воєнізованих формувань чи груп (стаття 187^6)».

5. У пунктах 1 і 2 частини першої статті 26, пункті 3 статті 52^1 слова і цифри «створення не передбачених законодавством військових або інших збройних формувань чи груп (стаття 187^6); посягання на життя працівника міліції або народного дружинника у зв`язку з їх службовою або громадською діяльністю по охороні громадського порядку (стаття 190^1)» замінити словами і цифрами «створення не передбачених законодавством воєнізованих формувань чи груп (стаття 187^6); посягання на життя судді, працівника правоохоронного органу, члена громадського формування з охорони громадського порядку або військовослужбовця (стаття 190^1)».

6. У пункті 2 частини шостої статті 53 слова і цифри «створення не передбачених законодавством військових або інших збройних формувань чи груп (стаття 187^6); посягання на життя працівника міліції або народного дружинника у зв`язку з їх службовою або громадською діяльністю по охороні громадського порядку при обтяжуючих обставинах (стаття 190^1)» замінити словами і цифрами «створення не передбачених законодавством воєнізованих формувань чи груп (стаття 187^6); посягання на життя судді, працівника правоохоронного органу, члена громадського формування з охорони громадського порядку або військовослужбовця (стаття 190^1)».

7. Статтю 93 доповнити пунктами «и» та «і» такого змісту:

«и) вчинене на замовлення;

і) вчинене за попереднім зговором групою осіб або організованою групою».

8. У статті 123^1:

в абзаці другому частини першої слова «до десяти» замінити словами «від трьох до десяти»;

в абзаці другому частини другої слово «п`яти» замінити словом «семи»;

в абзаці другому частини четвертої слова «до шести» замінити словами «від трьох до семи».

9. У статті 145:

абзац другий частини першої викласти у такій редакції:

«карається позбавленням волі на строк до трьох років або виправними роботами на строк до двох років, або штрафом у розмірі до п`ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян»;

абзац другий частини другої викласти у такій редакції:

«карається позбавленням волі на строк від трьох до п'ятнадцяти років».

10. В абзаці першому частини першої статті 176^1 слова «або народних засідателів» виключити.

11. У статті 176^2:

у назві та абзаці першому слова «або народного засідателя» виключити;

в абзаці першому слово «їхніх» замінити словом «його»;

абзац другий викласти в такій редакції: «карається позбавленням волі на строк до трьох років або виправними роботами на строк від одного до двох років».

12. У статті 176^3:

у назві та абзаці першому слова «або народного засідателя» виключити;

в абзаці першому слово «їхньою» замінити словом «його»;

абзац другий викласти у такій редакції:

«карається позбавленням волі на строк до двох років або виправними роботами на той же строк, або штрафом у розмірі від п'ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян».

13. Статтю 176^5 виключити.

14. У частинах перших статей 186 і 187 цифри і слова «190^1 (посягання на життя працівника міліції або народного дружинника)» замінити відповідно цифрами і словами «190^1 (посягання на життя судді, працівника правоохоронного органу, члена громадського формування з охорони громадського порядку або військовослужбовця)».

15. У статті 188:

абзац другий частини першої викласти у такій редакції:

«карається позбавленням волі на строк до двох років або виправними роботами на той же строк, або штрафом у розмірі від тридцяти до вісімдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян»;

в абзаці другому частини другої слова «до трьох» замінити словами «від двох до чотирьох».

16. У статті 188^1:

у назві та абзаці першому частини першої слова «народному дружиннику» замінити словами «члену громадського формування з охорони громадського порядку»;

абзац другий частини першої викласти у такій редакції:

«карається позбавленням волі на строк від одного до трьох років або виправними роботами на той же строк, або штрафом у розмірі від тридцяти до вісімдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян»;

в абзаці другому частини другої слова «або виправними роботами на строк від одного року до двох років» виключити.

17. Абзац другий статті 189 викласти у такій редакції:

«карається позбавленням волі на строк до двох років або виправними роботами на той же строк, або штрафом у розмірі від п`ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян».

18. У статті 189^3:

абзац другий частини першої викласти у такій редакції:

«карається позбавленням волі на строк до одного року або виправними роботами на той же строк, або штрафом у розмірі від п`ятдесяти до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян»;

в абзаці другому частини другої слова «до трьох» замінити словами «від одного до трьох».

19. Абзац другий частини першої статті 190 викласти у такій редакції:

«карається позбавленням волі на строк до двох років або виправними роботами на строк від одного до двох років».

II. У частині першій статті 112 Кримінально-процесуального кодексу України цифри «176^5» виключити.

III. У статті 185 Кодексу України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р., додаток до № 51, ст.1122):

у назві та абзаці першому слова «народного дружинника» замінити словами «члена громадського формування з охорони громадського порядку», а слова «чи образа його» виключити;

в абзаці другому слова «в розмірі двохсот карбованців» замінити словами «до десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян».

Президент України
Л. КУЧМА.

м. Київ, 2 жовтня 1996 року.

Читацький мікрофон

До «світлого минулого» не вернемося

Мені сімдесят п'ять років, маю 46 років робочого стажу, маю пенсію, яка більш-менш забезпечує життя. Маю досить часу, щоб послухати виступи народних обранців і проаналізувати, хто чого вартий. З ваших виступів одразу видно, хто працює в окрузі, а хто —на себе. Дуже неприємно слухати тих депутатів, котрі щоразу плачуть за колишнім Радянським Союзом. Час би вже зрозуміти, що вороття назад не буде, хоч ви все ще сподіваєтеся на це, може, тому й присягу на вірність Україні не прийняли, й за Конституцію не голосували? Ваші виборці розуміють усе і бачать, як ви ллєте бруд на все українське, і розуміють, що й законів добрих від вас не дочекаєшся. Невже ви думаєте, що за вас ще хтось голосуватиме?

Пропоную вам, народні депутати, звернути увагу на становище в колгоспах, бо там працюють тільки доярки і механізатори, а урожай розкрадають усі. А ще — контролюйте виконання вами прийнятих законів.

А. ЄВСТРАТЬЄВ.

Долинськ
Одеської області.

Просимо переглянути закон

Шановні депутати! Зверніть увагу на «Закон про пенсійне забезпечення». Як же це можна було допустити, щоб шахтар, хімік та інші «роботяги» тяжко трудилися, а одержували пенсію набагато нижчу від кабінетних працівників? Невже внесок урядовця, службовця в економіку держави вищий, аніж простої людини? Чи й справді закон твориться за принципом «своя рука владика»? Скажіть, чому у нас немає грошей для пенсіонерів усіх галузей промисловості, а для державних службовців є? Просимо вас у найкоротші терміни переглянути «Закон про пенсійне забезпечення» й об'єктивно врахувати всі недоліки, які мають місце в цьому законі.

І. ЗАКРИНИЧНИЙ.

Калуш
Івано-Франківської області.

Товариші! Йдете не в ногу!

Поясніть, будь ласка, мені, простому вашому виборцеві, чи можна бути депутатом Верховної Ради України, не визнавши Основного Закону держави — Конституції, не присягнувши на вірність Україні? Якщо серед вас є й досі такі «народні обранці», то чого ще можна чекати нам, простим людям? Така ваша позиція означає небажання юридично брати на себе відповідальність служити вірою й правдою своїм виборцям і народові. І наші сподівання на своїх обранців під сумнівом. Верховна Рада поділена на численні партії і фракції, що визначились як ліві й праві. Ми вже з цим змирилися, Бог з вами і вашими ідеологічними переконаннями. Але чому ви забули, що ви є передусім депутатами від народу і зобов'язані активно тягнути депутатський віз, наповнюючи його новими такими потрібними народові законами. Щоб якнайшвидше почали працювати всі галузі народного господарства, щоб скоротилося безробіття і наповнився ринок вітчизняними товарами. Тоді й державний бюджет поповнюватиметься. Щоб було все так, як записано в нашій Конституції.

Вельмишановні депутати! Прокиньтеся від сплячки і зверніть увагу, що саме ви йдете не в ногу зі своїм народом, ви ставите себе поза законом. Не сприймаючи Основний Закон України, не можете бути депутатами!

І. КОРИЦЬКИЙ,
учасник війни, ветеран праці.

Червоний Велетень
Зміївського району
Харківської області.

У номер

● *Луцьк*

Своє смачніше

Волинська облдержадміністрація, щоб захистити свого виробника, новим розпорядженням заборонила правлінню облспоживспілки завозити горілчані вироби з-за меж області. Луцькому спиртогорілчаному комбінату дозволено відпускати свою продукцію без попередньої оплати з відстрочкою на 15 днів торговельним підприємствам Луцька, Ковеля, Нововолинська, Володимира-Волинського та інших населених пунктів області. А контроль за виконанням цього розпорядження здійснюватиме новостворена робоча група управління у справах захисту прав споживачів.

● *Львів*

Підприємці усіх рівнів, єднайтеся!

Під час Міжнародної виставки «Галицький форум —96» заявила про своє існування і рішучі наміри Львівська обласна асоціація малого й середнього бізнесу. Ця нова громадська некомерційна організація об'єднала зусилля підприємців для впровадження ринкових відносин, залучення населення до підприємницької діяльності, впливу на законотворчі процеси. У Львові нині зареєстровано 10 тисяч малих і середніх підприємств, але діє лише 6 тисяч. Решта потребують «другого дихання».

● *Донецьк*

Схід–Захід: двосторонній рух

Український культурологічний центр (м. Донецьк) і Фундація Святого Володимира — Хрестителя Київської Русі (Польща) оголосили про наміри співробітництва в галузі книговидання та наукових досліджень. Згадана науково-видавнича фундація — одна з відомих структур у польській діаспорі. У свою чергу, Український культурологічний центр за два роки свого існування встиг заявити про себе як осередок української інтелігенції в Донбасі і контакти з діаспорою вважає складовою частиною масштабної програми «Міст». Видання, презентовані нещодавно представниками центру, аналітично-інформаційний журнал «Схід», праці з літературного краєзнавства, роботи про українських письменників Заходу справили в Польщі неабияке враження і дещо похитнули поширене уявлення про Донбас як цілковито зрусифікований край.

● *Одеса*

3 аукціонів по «нитці» – на зарплату

Відбувся черговий аукціон з продажу об'єктів міської комунальної власності. Із 25 об'єктів продано, на жаль, тільки 6. На жаль, бо місту сьогодні вкрай потрібні «живі» гроші. Річ у тім, що, за рішенням Одеського міськвиконкому, всі одержувані на аукціонах кошти віднині йтимуть тільки на погашення заборгованості зі зарплати працівникам бюджетної сфери. Отож одержані нині 150,4 тисячі гривень спрямовано саме на ці цілі.

Краще за «Снікерс». І своє

Працівники ВАТ «Рівненська кондитерська фабрика» шукають і знаходять можливості знизити ціни на кондитерські вироби та створюють нові види солодощів. Останнім часом вони освоїли 15 найменувань солодкої продукції — цукерки «Збручанські», «Підлуння», «Новий Прометей», «Арарія», карамель «Садочок», драже «Буратіно».

Нині кондитерська фабрика — це підприємство, яке має пристойну матеріально-технічну базу і не поступається аналогічним підприємствам Польщі. Більше того, тут відгукуються на нові цікаві пропозиції з боку машинобудівних підприємств Чехії, Словаччини.

Завдяки вдосконаленню фасування, зокрема появі сучасного устаткування для загортання цукерок, поліпшився зовнішній вигляд продукції.

А щоб виготовляти шоколадки на кшталт «Снікерса», придбали спеціальну машину. Не вистачає лише обладнання для відповідної етикетки і пакування. Втім, рівненські ласощі, що вже в асортименті, охоче беруть Росія, Молдова, Туркменистан.

На знімку (зліва направо): майстер Л. Опольська, фасувальниця Н. Дорохова та варщик цукерок Л. Медун.

Фото Миколи ФОМЕНКА (Укрінформ).

Затягли, але дотягли

Нарешті

Центр Луганська з'єднала з залізничним вокзалом нещодавно завершена естакада. Тепер ворота міста мають оригінальний архітектурний вигляд.

Зводити естакаду почали майже два десятиліття тому, проте все ніяк не могли завершити. Крига скресла півроку тому, коли мер Луганська Олексій Данилов підняв будівельні організації, навіть городян і просто-таки «заразив» усіх будовою. Так, луганчани, не зважаючи на нинішні труднощі, створили «архітектурне чудо», яке перш за все принесло додаткові зручності автомобілістам та пішоходам. Та ще й сквер розбили довкола. Милує око цей куточок Луганська.

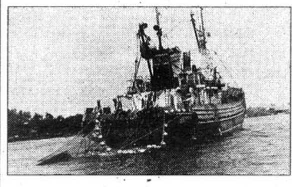
На знімку Вадима ЛІСНОГО: фрагмент нової естакади.

Ловися, рибко, велика й маленька

У цьому році, за прогнозами Міністерства рибного господарства України, загальна маса добутої риби становитиме 400 тис. тонн. Треба зауважити, що для забезпечення рибопродуктами всього населення України необхідно близько 600—700 тис. тонн. З тих же 400 тис. тонн, які виловлюємо, 300 тис. — океанська риба, а решту дають внутрішні водойми та моря. У ставкових господарствах вирощують в основному коропа й товстолобика, річний вилов яких становить 40—50 тис. тонн. Ситуація тут значно погіршилася порівняно з 1990 р., коли добували 120 тис. тонн. Чорноморські та азовські трайлери щорічно видають «на-гора» 50—60 тис. тонн кільки, судака, тюльки тощо.

Забезпечення населення рибопродуктами — нині проблема з проблем. Бо, якщо 1990 року на одну людину припадало 18,5 кг риби, то тепер ця цифра становить лише 3—3,5. Одна з причин — зменшення вилову і різке падіння виробництва рибної продукції. Крім того, дається взнаки й те, що 2/3 всього флоту простоює в портах. Не на останньому місці стоїть і проблема кредитування. За словами заступника міністра рибного господарства Олега Ковбасюка, один із шляхів виходу з такого становища — співробітництво з комерційними структурами.

Тетяна БІЛЕНКО.

А Й СПРАВДІ, хто? Вітчизняна промисловість спромоглася на вересень цього року виробити лише 9 млн. пар взуття, у тому числі 1,28 млн. дитячого. І це тоді, коли взуттєва галузь — 59 підприємств — може виготовляти щороку більш як 130 млн. пар шкіряного, текстильного взуття різних видів та призначення. Тож не важко підрахувати, скільки дорослих претендентів припадає нині на одну пару взуття. Щодо дітей, то на трьох виготовляють лише одну пару взуття на рік.

БОСІ МИ, БОСІ,
або ХТО НАС ВЗУВАЄ

Тепер на полицях магазинів править бал дорогий імпорт, дешевий захопив базарні лотки. Народ із давно закладеним стереотипом: усе закордонне, колись дефіцитне, безперечно, ліпше, — потоком суне за ворота "Ласкаво просимо!", де можна поторгуватись. А потім, задоволений, натягує на ноги не взуття, а тільки його імітацію. Саме так оцінюють спеціалісти товар "човників", які навчилися возити навіть з Європи презентабельне зовні, але, по суті, "бутафорне" взуття. Більшість громадян уже мала змогу в цьому переконатися. Однак, на жаль, їм не доводиться перебирати.

Відсутність державної підтримки вітчизняного виробника саме під час вирішального переходу до ринку поставило взуттєві підприємства і зарубіжних конкурентів у різні "стартові умови".

Але навіть за цього вітчизняні виробники не розгубилися. Дивно, але вони працюють. І навіть мають чим похвалитися. Скажімо, останній оптовий ярмарок взуття та шкіргалантереї, що проходив у Києві, довів: наші вироби не гірші від імпортних.

— Важко переоцінити значення оптової торгівлі для практичного відновлення взуттєвого виробництва в Україні, — наголосила під час його відкриття заступник міністра промисловості України Валентина Ізовіт. — Адже оптовик — необхідний посередник між покупцем і підприємствомвиробником.

На те, щоб змінити давнє "обережне" ставлення до вітчизняного взуття, і був спрямований оптовий ярмарок. Запрошені представники універмагів, оптових організацій та комерційних структур мали змогу укласти угоди на закупівлю продукції, представленої 30 провідними взуттєвими, 3 шкіргалантерейними підприємствами та 7 підприємствами з виготовлення гумового взуття, комплектувальних та фурнітури.

Приємно вразила більшість зразків взуття — модельного, класичного, авангардного, які нічим не поступалися перед імпортними. Хіба що ціною. Приміром, у магазині закордонні напівчеревики коштують близько 200 гривень, а відпускна ціна аналогічних, зокрема Дніпропетровського АТ "Оріль", — 40 гривень. Примітно, що це підприємство працює не на давальницькій, а суто на вітчизняній сировині — Вознесенського шкірзаводу, що на Миколаївщині.

У широкому асортименті на ярмарку було представлено і взуття для малечі із натуральної сировини /на противагу імпортному, бо наші стандарти забороняють тут використовувати штучні матеріали/. Про потребу в теплому і зручному взутті для літніх людей свідчить хоча б те, що Дніпропетровська облспоживспілка, щойно відкрився ярмарок, уклала угоду на 2 тисячі пар такого взуття із Василівським АТ "Імекс" /Запорізька область/. Серед учасників було і Роменське колективне взуттєве підприємство "Талан" /Сумська область/, яке, до речі, єдине з підприємств не зменшило з 90-го року обсягів свого виробництва, зокрема трудомістких юхтових чобіт для колгоспників, військовиків, нафтовиків, полярників.

Певно, не буде перебільшенням, коли скажу, що від ярмарку віяло деяким сумом. Ні, не через представлені на ньому товари. Скоріше через те, що таке взуття нам може лише приснитися. Бо навряд чи найближчим часом отеє взуття потрапить на прилавки. Одна з причин: підприємства не мають оборотних коштів, тож і змушені вимагати за продукцію попередню оплату. На що торгівля теж слушно відповідає, в особі заступника голови АТ "Україна" /столичного універмагу/ Лідії Бровко: "Ми не в змозі фінансувати свої замовлення". До того ж нема певності, додає представник Печерського торгового центру Києва, що товар реалізуємо, адже населення купівельно неплатоспроможне.

Невже нам і надалі доведеться підтримувати чужих виробників? А за браком грошей — плести личаки?

Людмила ГРАЧ.

На знімку: це лише дещиця того, що може запропонувати вітчизняна промисловість.

Фарбою — по асфальту. Білою

Чернівецький хімічний завод належить до тих підприємств, що вміло маневрують у розбурханому морі ринкової економіки. Його лаки, фарби, мастики, шпаклівки для ремонту автомобілів знані далеко за межами України. Нині тут нарощують обсяги виробництва, створюють для буковинців нові робочі місця.

Нещодавно підприємство освоїло фарбу для дорожніх розміток, яку раніше завозили з-за кордону. Тепер завдяки чернівецьким хімікам маємо свою вітчизняну, котра не поступається зарубіжним аналогам.

Цю фарбу вперше використали чернівецькі шляховики: розмітили нею магістралі обласного центру. Виявили інтерес до новинки й замовники з інших міст України.

Василь БАБУХ.

Чернівецька область.

Міжсезоння. Товариська зустріч

***КІЛЬКА** днів тому в Києві відбулися україно-румунські політичні консультації. За кілька днів у Румунії — перший тур президентських і парламентських виборів. Друга, майбутня подія значною мірою обумовила характер першої.*

На перший погляд, нинішні київські консультації мали, образно кажучи, вигляд товариського матчу в перерві між першостями. Справді: раут проводився на рівні начальників управлінь МЗС. Після цьогорічних переговорних баталій, де в ролі «важкої артилерії» виступили навіть перші заступники міністрів закордонних справ Олександр Бутейко та Марчелло Діну, нинішній склад команд підтвердив: серйозну роботу над базовим договором відкладено на майбутнє. Як і домовлялися між собою міністри, Геннадій Удовенко і Теодор Мелешкану.

Отже, гармати поки що мовчать. І сторони, за деякою інформацією, обговорили питання культурного співробітництва, становища національних меншин. Щодо договору, то йшлося лише про план дій, розв'язували, в основному, два питання: коли і в яких складах продовжити роботу. Інтереси кожної зі сторін відомі: Україна прагне якнайшвидшого поновлення переговорного процесу, ну а Румунія... Тут, вочевидь, все буде залежати від збільшення чи зменшення її шансів на приєднання до числа перших кандидатів на вступ до НАТО. Тобто — від політичної потреби в переговорах. Словом, гра триває. Поки що опоненти домовилися зустрітися у січні наступного року.

А в неділю румунський народ піде обирати президента й парламент. Головних претендентів на посаду глави держави двоє: нинішній президент Іон Ілієску та лідер опозиційної першому Демократичної конвенції Румунії (ДКР), науковець, професор Бухарестського університету Еміль Константинеску (родом, до речі, з Бендер). Чотири роки тому, 1992-го, ці два політики вже сходилися у «двобої» за президентське крісло у другому турі виборів. Переміг Ілієску, а соцопитування виборців нинішніх свідчать: швидше за все ім'я переможця не зміниться.

Але боротьба йде повним ходом. Трюки, до яких вдаються опоненти, ще раз доводять: Румунія стала воістину демократичною державою, із цілковитою свободою слова і... зображення. Так, приміром, правляча Партія соціальної демократії Румунії (ПСДР) випустила відеокліп, в якому Еміль Константінеску перетворювався на колишнього румунського короля Михая: таким чином автори кліпа натякають на одне з інтерв'ю голови ДКР, в якому він обіцяв реставрувати в країні монархію. Не довго думаючи, опозиція видала гідну відповідь: власний кліп, в якому комп'ютер перетворював Іона Ілієску — на кого б ви думали? На самого Ніколає Чаушеску. Тут треба зазначити, що в Румунії нині по-різному трактують події 1989 року, коли було повалено комуністичний режим. Майже сім років працювала над їхнім вивченням сенатська комісія, але єдиної думки депутати так і не дійшли. Представники СДПР на чолі з Серджиу Ніколаеску підготували свій варіант доповіді, згідно з яким у грудні 89-го в Румунії відбулася народна революція, яка зірвала плани іноземних спецслужб щодо вторгнення до країни. Сенатори від опозиції, очолювані Валентином Габріелеску, згодні, що режим Чаушеску було скинуто внаслідок народної революції, однак вважають, що результати її присвоїв «другий ешелон» комуністичної номенклатури на чолі з Ілієску.

Навряд чи потрібно робити висновки з таких передвиборних сенсацій. Це, насамперед, політична боротьба. Втім, на виборців такі акції можуть вплинути. Наскільки сильно — стане відомо за кілька днів.

Анатолій **МАРЦИНОВСЬКИЙ.**

Ближче до народу, панове мільйонери!

***СВОГО** часу «ГУ» ознайомив читачів зі змістом щорічної доповіді керівника програми розвитку ООН про соціально-економічний стан населення в країнах світу. Висновок фахівців не радував: «Розрив між багатими і бідними стає з кожним роком усе відчутнішим». Ця тенденція непокоїть і українських економістів.*

Розмірковуючи над розв'язанням проблеми надбагатих і бідних корисно звернутися до ідей відомих політичних і державних діячів різних країн. Наприклад, до досвіду мудрого політика, колишнього президента США Франкліна Рузвельта, який з успіхом регулював відносини між різними соціальними групами, сприяв узгоджуваності їх інтересів, ліквідації гострих соціальних конфліктів у період «великої депресії» у Сполучених Штатах 1929—1933 років.

Того часу економічна криза зачепила майже всі промислово розвинені країни світу, але особливо глибокою та руйнівною була в США.

Франклін Рузвельт, обраний президентом США наприкінці 1932 року, разом зі своїми однодумцями тверезо оцінив ситуацію у країні і за короткий термін розробив нетрадиційні соціально-економічні програми подолання кризи. Причому, йому довелося докласти чималих зусиль для того, щоб ці програми і відповідні до них проекти законів були схвалені більшістю в конгресі США.

Основу програми склали заходи для створення нових робочих місць, рішення проблем безробіття, відбудови промисловості, спорудження нових великих підприємств, доріг. Для цього залучили декілька мільйонів робітників і кваліфікованих фахівців. Одночасно президент серйозно обмежив прибуток монополій, сміливо втручаючись в інтереси великого бізнесу. Внаслідок цього істотно знижувалися прибутки «надбагатіїв», що, природно, викликало опір монопольних об'єднань, багатих власників. Останні не лише чинили опір діям президента, а й загрожували йому, звинувачуючи у зраді принципам приватного підприємництва. Проте Рузвельт був невблаганний і відповідав своїм опонентам, що «багатство нині не є результатом індивідуальних зусиль, а його власники зобов'язані праці багатьох людей».

Напружена реформаторська діяльність американського президента і його адміністрації увінчалася успіхом. Глибоку кризу було подолано, зменшилося безробіття, поступово вщухало соціальне напруження. Уже в середині 1933 року пожвавилося промислове виробництво, відбудовувалися фермерські господарства. Люди почали відчувати зміну життя на краще.

Надмірне збагачення одних громадян і повне зубожіння інших, збільшення розриву в економічному розвитку країн і народів — тенденція антигуманна. Не важко уявити, до яких соціальних лих вона може призвести в майбутньому. На жаль, подібний розвиток характерний останніми роками і для нашої країни. Україна за соціально-економічним рівнем розвитку знаходиться нині на 80-му місці в світі, з кожним роком спускаючись усе нижче.

Отже, одним із головних завдань політиків усього світу (разом із зміцненням міжнародної безпеки, розвитком економіки і культури) має стати поступове скорочення розриву в соціально-економічному розвитку різних країн. Зрозуміло, це завдання має бути пріоритетним і для діяльності ООН як головного гаранта стабільності і безпеки всіх народів нашої планети.

Михайло БУЛАШ,
доцент, кандидат економічних наук.

Хроніка. Факти. Події

Москва

Нарешті зайнялися ділом

Учора в Державній Думі відбулося перше засідання узгоджувальної комісії з проекту бюджету країни на 1997 рік. Цю комісію було створено після відхилення нижньою палатою російського парламенту в першому читанні запропонованого урядом проекту федерального бюджету на 1997 рік. Комісію очолює голова Думи Геннадій Селезньов.

Київ

Вяхірєв дуже хоче СП

Можливість створення спільного російсько-українського підприємства «Газтранзит» було розглянуто вчора під час переговорів голови РАТ «Газпром» Рема Вяхірєва з керівництвом української держави. Торік український парламент заблокував створення такого СП, бо до його складу планувалося ввести два підземних газосховища в Західній Україні.

Нью-Йорк

До операції — лічені дні?

Операцію на серці Президентові Росії Борису Єльцину може бути проведено вже наступного тижня. Про це заявив відомий американський кардіохірург Майкл Дебейкі. За його словами, в наступні вихідні дні він вирушить до Росії для проведення консультацій з лікарями президента. Точної дати проведення операції поки що не призначено, підкреслив Дебейкі, проте додав: «Ми сподіваємося провести її наступного тижня».

Валлетта

Їм не потрібна дружба з НАТО

Мальта виходить з програми НАТО «Партнерство задля миру», заявив новий міністр закордонних справ цієї країни Джордж Велла. Він зробив цю заяву невдовзі після приведення до присяги членів нового уряду, сформованого Лейбористською партією, яка перемогла на парламентських виборах, що відбулися минулої суботи.

Люксембург

Геть візи!

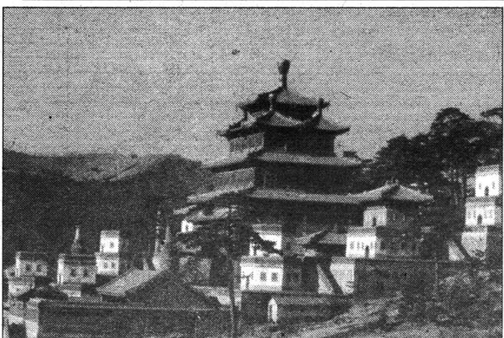
Болгарія, Румунія та Естонія зажадали у вівторок від Європейського союзу скасувати візовий режим щодо їхніх громадян. Цю вимогу було передано міністрам закордонних справ ЄС, які зібралися в Люксембурзі. На сьогодні візовий режим для в'їзду до ЄС уже скасовано для поляків, угорців, чехів, словаків та словенців.

Прага

Конкурс — шість на місце

У Чехії розпочато передвиборну кампанію з виборів верхньої палати парламенту — Сенату, що відбудуться в середині листопада. 500 кандидатів, які претендують на 81 сенаторське крісло, висунули 23 політичні організації країни.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та інформаційних агентств.

На знімку: найбільший імператорський парк у Китаї — літня резиденція у місті Ченде, побудована два століття тому.

УСІ РОБОТИ ГАРНІ?

Твердження, нібито будь-яка праця почесна, у Німеччині, як з'ясувалося, вірне лише частково, щодо представників цілком певних професій.

До них, як свідчать підсумки опитування нюрнберзького Інституту вільних професій, передусім належать лікарі. Респонденти в переважній більшості випадків — 85 відсотків — поставили їх у списку з 12 пунктів на перше місце.

За «людьми в білих халатах» ідуть «люди в чорних мантіях» — адвокати. На їх користь висловилися 35 відсотків учасників опитування у східних і 40 відсотків — у західних землях. Служителі закону обійшли в своєрідній заочній суперечці слуг божих, які в минулорічному опитуванні зайняли другий рядок у списку популярних професій. Самі представники адвокатської гільдії вважають такі зміни закономірними, бо професія адвоката стала останнім часом досить популярна насамперед на сході ФРН, де число адвокатських контор помітно зросло, а від зусиль їхніх власників громадяни мають цілком відчутну користь.

А ось політикам мало хто заздрить. Вони посіли в списку 11 місце, поступившись останнім рядком лише офіцерам бундесверу. Не дуже жалує публіка і пишучу та знімаючу братію. Журналісти, очевидно, через свою настирність, опинилися за результатами опитування на 10-му місці.

Дай, Боже, здоров'я!

Шановні читачі!

Комісія Верховної Ради України з питань охорони здоров'я, материнства і дитинства пропонує ознайомитися з поданими Мінохорони здоров'я статистичними матеріалами, які свідчать про стан здоров'я населення, характеризують матеріально-технічну базу, кадрове забезпечення медичних закладів, стан фінансування медичної допомоги в Україні.

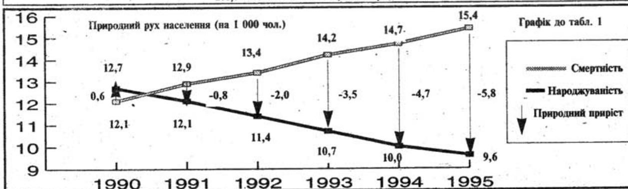
Комісія ВР сподівається, що публікація цих даних матиме інформаційно-виховне значення для формування здорового способу життя, поліпшення ставлення громадян до свого здоров'я, сприятиме формуванню поглядів на реформи в системі охорони здоров'я.

Таблиця 1

Природний рух населення в Україні

Рік	Народжуваність		Смертність		Природний приріст	
	абс. число	на 1 тис. чол. нас.	абс. число	на 1 тис. чол. нас.	абс. число	на 1 тис. чол. нас.
1990	657202	12,7	629602	12,1	27600	0,6
1991	630813	12,1	669960	12,9	-39147	-0,8
1992	596785	11,4	697110	13,4	-100325	-2,0
1993	557467	10,7	741662	14,2	-184195	-3,5
1994	521545	10,0	764689	14,7	-243144	-4,7
1995	492861	9,6	792587	15,4	-299726	-5,8

Демографічна ситуація в Україні вкрай ускладнилася. Внаслідок зниження за останніх 6 років народжуваності з 12,7 до 9,6 на 1000 чол. населення і підвищення загальної смертності з 12,1 до 15,4 на 1000 чол. населення у минулому році померло на 299,7 тис. чоловік більше, ніж народилося.

Таблиця 2

Природний рух населення в Україні (в %)

	Роки	Всього	Місто	Село
Народжуваність	1990	12,7	12,7	12,7
	1991	12,1	11,9	12,6
	1992	11,4	11,0	12,5
	1993	10,7	10,1	12,0
	1994	10,0	9,3	11,6
	1995	9,6	13,6	11,1
Смертність	1990	12,1	10,2	16,1
	1991	12,9	10,8	17,2
	1992	13,4	11,4	17,6
	1993	14,2	12,2	18,5
	1994	14,7	12,8	18,8
	1995	15,4	13,6	19,1
Природний приріст	1990	0,6	2,5	- 3,4
	1991	- 0,8	1,1	- 4,6
	1992	- 2,0	- 0,4	- 5,1
	1993	- 3,5	- 2,1	- 6,5
	1994	- 4,7	- 3,5	- 7,2
	1995	- 5,8	-4,8	- 8,0

Висока питома вага серед сільського населення осіб похилого віку є причиною зниження народжуваності і підвищення загальної смертності, що негативно впливає на природний приріст населення.

Таблиця 3

Смертність населення у працездатному віці (показники на 100 тис. чол. населення відповідного віку і статі)

	1990		1992		1994		1995		Підвищення в порівнянні з 1990 р. в %
	абс. число	показник	абс. число	показник	абс. число	показник	абс. число	показник	
Всі причини смерті	130536	453,3	152409	528,1	173927	600,5	192506	671,0	+32,5
чоловіки	102379	697,7	121748	826,9	140543	942,8	157067	1055,1	+35,1
жінки	281157	199,3	30661	216,9	32754	234,7	35439	256,8	+17,8
Нещасні випадки, отруєння і травми	39253	135,6	48179	167,0	54066	187,3	60362	210,4	+38,1
чоловіки	33232	226,5	41213	279,9	46513	312,0	52053	349,7	+37,7
жінки	5821	41,2	6966	49,3	7553	54,1	8309	60,2	+31,3
Хвороби системи кровообігу	36772	127,7	43277	150,0	51093	177,0	57051	198,9	+38,6
чоловіки	29658	202,1	35635	242,0	42693	286,4	47959	322,2	+41,7
жінки	7124	50,4	7642	54,1	8400	60,2	9092	65,9	+19,4
Злоякісні новоутворення	31208	108,4	32036	111,0	32382	112,2	31699	110,5	+3,5
чоловіки	21786	148,5	22623	153,6	23146	155,3	22634	152,0	+4,6
жінки	9422	66,7	9413	66,6	9236	66,2	9065	65,7	-0,8
Загальна смертність на 100 тис. чол. всього населення	629602	12,1	697110	13,4	764669	14,7	792587	15,4	+28,1

Особливе занепокоєння викликають втрати працездатного населення, питома вага яких у загальній смертності перевищила 24 відсотки. Серед 192,5 тис. померлих у цьому віці 157 тис., або 81,5 відсотка, становили чоловіки. Основні причини: вищий рівень травм і нещасних випадків у чоловіків, що має прямий корелятивний зв'язок із зловживанням спиртних напоїв, ця сама обставина викликає ускладнення захворювань серцево-судинної системи, а поширене куріння і порушення режиму харчування призводить до виникнення злоякісних пухлин органів дихання і травлення.

Таблиця 4

Дитяча смертність на 1 тис. народжених

Рік	Абс. число	Показник
1990	8525	12,84
1992	8429	13,98
1994	7683	14,54
1995	7314	14,68

Найбільший показник у 1995 році		Найменший показник у 1995 році	
Івано-Франківська обл.	19,3	Полтавська обл.	11.1
Херсонська обл.	17,4	Київська обл.	11.4
Рівненська обл.	17,2	Вінницька обл.	12.3

Основні причини	Рівень (на 10 тис.)	Питома вага
Стани, які виникли в перинатальному періоді (до 1 року життя)	48,4	33,0%
Вроджені вади	42,6	29,0%
Хвороби органів дихання	14,5	9,9%
Інфекційні та паразитарні хвороби	11,2	7,6%

Показник дитячої смертності протягом останніх 6 років залишається високий. У 1992—1993 роках в Японії, Канаді, Великобританії, Франції, Німеччині цей показник становив 4—7 на 1000 народжених.

Таблиця 5

Туберкульоз (всі форми) серед населення України

Рік	Захворюваність		Поширеність		Смертність	
	Абс. дані (в тис.)	на 100 тис. чол.	Абс. дані (в тис.)	на 100 тис. чол.	Абс. дані (в тис.)	на 100 тис. чол.
1990	16,5	31,8	98,3	189,6	4,21	8,1
1992	18.1	34,8	95,9	183,9	4,9	9,5
1994	20,6	39,7	99,1	190,9	5,7	11,0
1995	21,4	41,7	99,5	193,1	7,3	14,3

Починаючи з 1990 року, туберкульоз має тенденцію до підвищення. Причинами такої ситуації є погіршення життєвого рівня населення, дефіцит ефективних протитуберкульозних препаратів, які не виробляють в Україні, нестача коштів на придбання ліків і рентгенфлюорографічного обладнання.

Таблиця 6

Захворюваність на сифіліс населення України

Рік	Абсолютне число	Показник на 100000 чол. населення
1990	3087	6,0
1991	5229	10,1
1992	9782	18,8
1993	18228	35,1
1994	35672	68,7
1995	61032	118,6
1 півріччя 1995	27576	53,1
1 півріччя 1996	37454	72,8

Найбільший показник у 1995 році		Найменший показник у 1995 році	
Херсонська	179,9	Тернопільська	47,0
Донецька	174,7	Львівська	56,7
Запорізька	165,6	Харківська	68,1
Республіка Крим	164,4	Хмельницька	70,7
Київ	151,2	Черкаська	72,8

Захворюваність на сифіліс, починаючи з 1990 року, зростає в арифметичній прогресії (1990 р. — 3 тис., 1995 р. — 61 тис. випадків). Зважаючи на те, що на сифіліс хворіють, в основному, у віці 20—28 років, це може призвести до небажаних соціальних та генетичних наслідків.

Таблиця 7

Злоякісні новоутворення серед населення України

Рік	Захворюваність		Поширеність		Смертність	
	абс. дані (в тис.)	на 100 тис. чол.	абс. дані (в тис.)	на 100 тис. чол.	абс. дані (в тис.)	на 100 тис. чол.
1990	155,4	301,2	670,5	1292,2	101,4	195,4
1992	161,9	312,1	697,7	1342,0	105,0	202,3
1994	160,7	309,7	721,9	1401,3	103,8	199,9
1995	158,6	308,1	732,6	1434,2	101,8	197,4
1995+ - % до 1990		+2,1		+9,2		+0,4

Захворюваність та смертність від злоякісних пухлин, які на другому місці серед причин смертності населення, мають тенденцію до збільшення. Особливе занепокоєння викликає збільшення випадків раку щитовидної залози у дітей (див. графік до таблиці 7).

Таблиця 8

Хвороби системи кровообігу серед населення України

Рік	Захворюваність		Поширеність		Смертність	
	абс. дані (в тис.)	на 100 тис. чол.	абс. дані (в тис.)	на 100 тис. чол.	абс. дані (в тис.)	на 100 тис. чол.
1990	1,1	2214,2	9,1	17489,3	332,8	641,5
1992	1,4	2707,1	11,0	21170,6	360,0	690,3
1994	1,4	2698,2	12,2	23440,0	432,3	832,6
1995	1,4	2696,9	12,6	24557,1	450,4	874,0
1995+ - % до 1990		+21,8		+40,4		+36,2

Серцево-судинні захворювання є основною причиною втрат населення. Ця ситуація багатофакторна: зниження життєвого рівня населення, незадовільні умови праці на багатьох підприємствах і в сільському господарстві, розповсюдження шкідливих звичок, недостатня гігієнічна культура, дефіцит діагностичної апаратури та ефективних ліків.

Таблиця 9

Захворюваність на СНІД (синдром набутого імунодефіциту) та ВІЛ (носії вірусу імунодефіциту людини) в Україні

	1987—1990	1991	1992	1993	1994	1995	6 міс. 1996 р.
СНІД	4	2	4	10	12	38	33
ВІЛ-інфіковані	11	33	45	52	42	1345	2168

Найбільшу захворюваність на СНІД реєструють за останніх два роки в Одеській області (в 1995 році —27 випадків із 38 в Україні, за шість місяців 1996 року — 25 випадків із 33 в Україні).
Найбільша кількість ВІЛ-інфікованих у 1995 році в Миколаївській області — 704, Одеській — 617.
За 6 місяців цього року в Донецькій області — 785, Одеській — 655, Республіці Крим — 202, Миколаївській — 143 випадки.

Таблиця 10

Матеріально-технічна база і кадрове забезпечення

	1991	1992	1993	1994	1995
Число лікарняних установ	3766	3764	3760	3754	3672
Число ліжок	671096	660578	647534	635615	609785
Число установ, які надають амбулаторно-поліклінічну допомогу	6423	6513	6563	6593	6544
ФАП	16471	16384	16470	16500	16428
Станції швидкої медичної допомоги	998	1074	1088	1081	1064
Число лікарів	206301	208805	208153	206963	209692
Число середнього медичного персоналу	539940	547269	542423	532650	540041

В Україні за рахунок екстенсивного розвитку галузі охорони здоров'я досягнуто невиправдано високої забезпеченості лікарями і лікарняними ліжками, показники якої в 1,5—2 рази перевищують аналогічні показники в розвинених країнах. Потрібна термінова реформа галузі, реструктуризація медичних закладів, поліпшення підготовки кадрів. Останні 5 років кошти на будівництво і ремонт не виділяють, що призводить до руйнування лікувальних закладів.

Таблиця 11

Витрати на систему медичної допомоги, 1995 рік

Показник	Україна	США	Канада	Англія	Німеччина
Витрати на душу населення (у доларах США) за рік	19,3	3773	1401	714	1472
Частка держави у витратах, %	98	42	74	86	78
Число людей на одного лікаря	222	428	464	729	656
Число людей на одну медсестру	86	150	106	238	203
Рівень госпіталізації (на 100 мешканців)	24,0	14,7	14,5	15,8	21,1

В умовах катастрофічного зниження життєвого рівня населення і ускладнення медичних наслідків аварії на ЧАЕС охорона здоров'я залишається майже єдиною «лінією оборони» в боротьбі за виживання народу. Галузь повинна отримати пріоритетне значення.

Майно Федерації профспілок України працюватиме на благо трудящих

СЕРЕД ЛИСТІВ, які останнім часом надходять до Верховної Ради, багато таких, що стосуються проблем соціального захисту трудящих в Україні, в тому числі лікування та санаторно-курортного оздоровлення. Ці проблеми — болючі й важливі в нашому сьогоденні. Вони ускладнюються важким соціально-економічним станом держави, низьким рівнем доходів більшості населення, яке не в змозі сплатити за харчування, одяг, комунальні послуги, не кажучи про лікування та оздоровлення, а також значним радіаційним забрудненням території України і поширенням хвороб, пов'язаних з ним.

Водночас у пресі з'являються публікації, які по-різному, часто з діаметрально протилежних позицій, висвітлюють діяльність як самих санаторно-курортних закладів, так і організацій, які реалізують права засновників цих закладів і власників їхнього майна.

Привертають увагу публікації, в яких гостро, часто з претензіями на сенсаційність, ставлять питання щодо профспілкової власності взагалі та власності найбільшого профспілкового об'єднання — Федерації профспілок України — зокрема. Це спонукало нас глибше вивчити порушені проблеми й викласти свої висновки і зауваження в цій статті. Хоча природа публікацій зрозуміла: надто значну власність мають профспілки, а в боротьбі за власність на наших теренах застосовуються різні методи.

Федерація профспілок України — всеукраїнське об'єднання галузевих (міжгалузевих) і регіональних (міжрегіональних) профспілкових організацій, створене у жовтні 1990 року за рішенням XV з'їзду профспілок України.

Згідно з положенням, прийнятим цим з'їздом, на підставі ст. 37 Цивільного кодексу Федерація незалежних профспілок України (з листопада 1992 року — Федерація профспілок України) є правонаступником колишньої Української республіканської ради професійних спілок (Укрпрофради). Отже, як правонаступник ФП України в особі її вищих колегіальних органів — з'їзду, конгресу, президії, керуючись ст. ст. 13, 36, 42, 58 Конституції України, ст. 97-99 Цивільного кодексу України, ст. ст. 20, 28, 30 Закону України «Про власність», ст. 28 Закону України «Про об'єднання громадян» та своїм статутом, здійснює права власника над майном, яке було у віданні Укрпрофради та підвідомчих їй санаторно-курортних, туристських, спортивних, навчальних, соціально-культурних та інших закладів профспілок. Крім того, згідно зі ст. 37 Цивільного кодексу України ФП України здійснює права власника над майном, яке було на території України у віданні вищого виконавчого органу колишнього всесоюзного об'єднання профспілок — ВЦРПС.

Однак із прийняттям Верховною Радою України постанов від 10 квітня 1992 року «Про майнові комплекси та фінансові ресурси громадських організацій колишнього Союзу РСР, розташовані на території України» та від 4 лютого 1994 року «Про майно загальносоюзних громадських організацій колишнього Союзу РСР» та у зв'язку з відсутністю до сьогодні юридично вірно складених переліків як самих всесоюзних організацій, так і майна, яке належало їм на території України до проголошення її незалежності й на яке на території України нема правонаступників, ситуація навколо профспілкового майна та майна інших об'єднань громадян та їхніх спілок різко загострилася. Значна частина людей, у тому числі працівників державних виконавчих структур, не маючи бажання чи можливості, або маючи цілком визначені наміри, ототожнюють майно українських громадських організацій, які існували, діяли і продовжують діяти на її території як юридичні особи, з майном їх всесоюзних об'єднань. Той факт, що центральні органи цих об'єднань були розміщені на території колишньої РРФСР, мали своє відокремлене майно і виконували певні функції щодо координації та централізованого забезпечення діяльності республіканських та територіальних громадських організацій (об'єднань), не визнається сторонами, зацікавленими в іншому. Таким чином, більшість громадських організацій являє собою складну розгалужену систему юридичних осіб, кожна з яких мала свої статути (положення), вищі колегіальні органи управління, відповідні майнові права і не існувала як єдина юридична особа в СРСР. Довільне віднесення майна українських республіканських і територіальних громадських організацій до майна всесоюзних є грубим порушенням чинних законодавчих актів України, які регламентують питання власності.

На наш погляд, на сьогодні, після п'яти років існування України як суверенної держави і об'єднань громадян на її території як юридичних осіб, нема проблем щодо прав власності на належне їм майно.

Є труднощі, пов'язані з ефективністю роботи суб'єктів підприємницької діяльності, заснованих на майні громадських організацій, непомірними податками, суми яких у декілька разів перевищують кошти, спрямовані на поновлення матеріальної бази, значним недовантаженням через неплатоспроможність населення та відсутність коштів у підприємств і організацій.

Мало того, дії державних органів усіх рівнів, спрямовані на позбавлення майнових прав українських об'єднань громадян та їх спілок — членів відповідних міжнародних об'єднань, здійснювані в той час, коли Україна докладає значних зусиль для входження у світову співдружність держав, можуть спричинити небажаний міжнародний резонанс.

Окремі проблеми штучно загострюються — найчастіше представниками новостворених громадських організацій, політичних сил, державних виконавчих структур, а також деякими депутатами Верховної Ради України, які, прикриваючись гаслами про захист майнових інтересів держави чи трудових колективів, маніпулюють стандартними фразами, перекрученими чи довільним трактуванням законодавчих актів, створюють і роздмухують конфліктні ситуації. Здійснюючи запланований наступ на майнові права українських об'єднань громадян та їхніх спілок, вони хочуть здобути собі політичні та матеріальні дивіденди.

Найбільшої гостроти останнім часом набула полеміка щодо лікувально-оздоровчих закладів Федерації профспілок України. Історія їх створення та розвитку як підприємств і установ, котрі в усі роки Радянської влади перебували у віданні Укрпрофради, свідчить про те, що майно цих підприємств створено на законних підставах. Основними джерелами його формування були профспілкові кошти (понад 70 %). Решта створено за рахунок залучених коштів інших юридичних осіб, державного бюджету, коштів соціального страхування та інших джерел.

В усі роки свого існування Укрпрофрада, а тепер ФП України, докладала значних зусиль для збереження і розвитку цих закладів. І, до речі, досягла в цьому неабияких успіхів. Нині більшість санаторно-курортних установ, які працювали в системі колишньої Української республіканської ради з управління курортами профспілок, зберегли свої основні фонди і працюють із середньорічним завантаженням у 70 % і вище.

Наприкінці 1991 року ФНП України та Фонд соціального страхування України, користуючись правами власника та на підставі чинного законодавства України створили акціонерне товариство закритого типу «Укрпрофоздоровниця», до статутного фонду якого було передано всі санаторно-курортні заклади, що перебували у віданні Укрпрофради і діяли в системі підприємств Української республіканської ради з управління курортами профспілок. Твердження деяких авторів щодо порушення ФНП України прав держави під час створення АТ «Укрпрофоздоровниця» не мають юридичних підстав, а звинувачення щодо приватизації санаторно-курортного майна окремими фізичними особами — нісенітниця. АТ «Укрпрофоздоровниця» засновано лише двома юридичними особами — ФНП України та Фондом соціального страхування України. Акції між ними розподілено відповідно 95 % і 5 %.

У профспілкових оздоровницях сьогодні працює близько 36 тисяч штатних працівників, які мають стабільне місце роботи і заробітну плату, яку, на відміну від державних установ, своєчасно сплачують. Державний і місцевий бюджети отримують від діяльності цих підприємств усі передбачені законодавством податки, відрахування, платежі, місцеві збори, сума яких 1995 року склала понад 5 трлн. крб., а за 9 місяців 1996 року — близько 32 млн. грн. Податки і платежі до бюджету перевищують кошти, які було спрямовано на виробничий розвиток підприємств, у 6 разів, на соціальний розвиток та заохочення трудових колективів — у 7 разів, на виплату дивідендів засновникам — у 31 раз (!).

Профспілкові санаторії та будинки відпочинку ФНП України пролікували та оздоровили в 1995 році понад 633 тис. чоловік, а за 9 місяців 1996 року — близько 471 тис. чоловік. Вартість путівок до санаторно-курортних закладів АТ «Укрпрофоздоровниця» на 30—50 % нижча, ніж у відповідних установах інших форм власності, в тому числі державних. Із відрахувань від діяльності санаторно-курортних установ ФП України в деяких регіонах в основному формується місцевий бюджет (як приклад — м. Трускавець Львівської області).

У особливо тяжкому стані перебувають лікувально-оздоровчі заклади профспілок Криму, які, крім загальнодержавних податків, сплачують ще й непомірно великий податок на землю, котрий, всупереч чинному законодавству України, стягує з них уряд Автономної Республіки Крим.

Прийняття ним постанов № 229 від 20.07.96 та № 738-1 від 11.04.96 призводить до збиткової великої частини санаторно-курортних закладів Криму, які ледве зводять кінці з кінцями, фактично працюючи в сезонному режимі. Так, загальна сума незаконно стягнутого з них земельного податку за 1995 рік та 9 місяців 1996 року склала 6 мільйонів гривень, а вартість путівки зросла на 100 гривень, що зменшило їх доступність для більшості населення України.

У чому ж причина проблем навколо майна лікувально-оздоровчих закладів ФП України? Можливо, останні працюють менш ефективно, ніж державні? Однак факти засвідчують протилежне.

На виконання розпорядження Кабінету міністрів України від 07.02.96 було створено комплексну робочу групу під керівництвом заступника голови Фонду державного майна України О. Тимошенка, яка вивчала стан справ щодо використання і перспектив подальшого розвитку та приватизації санаторно-курортних та оздоровчих закладів в Автономній Республіці Крим.

Офіційний документ, складений за результатами перевірки оздоровниць, свідчить, що санаторно-курортні та оздоровчі заклади, які входять до сфери уп-

равління Міністерства охорони здоров'я України та інших міністерств і відомств, перебувають у вкрай незадовільному стані й не відповідають вимогам лікування, оздоровлення.

Недостатність бюджетного фінансування негативно впливає на весь лікувально-оздоровчий процес та рівень обслуговування.

Як свідчать факти, Міністерство охорони здоров'я України та інші міністерства не мають змоги забезпечити нормальний стан справ навіть у лікувально-оздоровчих закладах, які їм сьогодні підпорядковано. Більшість із них наполягають на перепрофілюванні чи переданні Фонду державного майна належних їм санаторно-курортних закладів для приватизації.

Попри всі досягнення української системи профспілкових оздоровниць, які й сьогодні продовжують незмінно виконувати свої функції, періодично з'являються публікації з огульними звинуваченнями на адресу Федерації профспілок України. Складається враження, що ефективна робота санаторіїв профспілок коле декому око. Органи державної влади в центрі і на місцях, спираючись на постанову Верховної Ради України від 4 лютого 1994 року «Про майно загальносоюзних громадських організацій колишнього Союзу РСР», здійснили низку заходів щодо одержавлення профспілкового майна.

Наочним прикладом неправомірного ставлення до майнових прав профспілок з боку центральних органів державної влади та вищих посадових осіб може слугувати доручення віце-прем'єра І. Кураса від 9.02.96 Фонду держмайна поставити на облік до 1.07.96 майно профспілок як державне і подати на ФП України позов до суду щодо неправомірного, з його точки зору, володіння нею майном.

Однак постанову Верховної Ради України «Про майно загальносоюзних громадських організацій колишнього Союзу РСР» від 4 лютого 1994 року ще на етапі її підготовки було визнано провідними юристами як таку, що не розв'язує майнових проблем загальносоюзних громадських організацій і допускає довільне трактування.

Тому вона не може слугувати підставою для безоплатного вилучення в українських профспілок майна, набутого ними на законних підставах. Крім того, згаданий документ містить ряд положень, які суперечать чинному законодавству України.

По-перше, Законом України «Про власність» не передбачено тимчасовий статус власника майна;

по-друге, згідно зі статтею 37 Цивільного кодексу України і статтями 34 та 36 Закону України «Про підприємства в Україні» законодавчо визначено механізм встановлення правонаступників, тому посилання в назвaній постанові на необхідність майбутнього законодавчого визначення правонаступництва суперечить вказаним законодавчим актам України;

по-третє, постанова стосується майна загальносоюзних громадських організацій, більша частина яких існувала в Україні як самостійні юридичні особи — громадські організації та їх об'єднання (спілки) із статусом територіальних і українських республіканських, а також всесоюзних, які мали відокремлене майно і свої вищі органи управління. Ці особливості залишилися не врахованi у вищезазначеній постанові, а поняття «спілки громадських об'єднань» (якою фактично є Федерація профспілок України) взагалі не використовується. Тому термін «загальносоюзні громадські організації» некоректний, що спричиняло його неоднозначне трактування різними органами державної влади;

по-четверте, згідно зі ст. 24 Основ цивільного законодавства СРСР і ст. 97 Цивільного кодексу УРСР громадські організації визнавалися суб'єктами права власності. Багато з них із статусом українських республіканських і регіональних організацій та об'єднань протягом десятиліть володіли, користувалися і розпоряджалися на території України майном, набутим на законних підставах за рахунок фінансування з різних джерел (власних і залучених коштів). Крім того, частину майна передавали їм безоплатно різні організації і установи. На момент прийняття постанови Верховної Ради України від 04.02.94 згідно із законом України «Про власність» це майно було їх власністю, щодо нього вони мали право приймати (і приймали) будь-які рішення, виходячи з прав власника. Той факт, що ВЦРПС була вищим виконавчим органом профспілок СРСР, не означає, що Укрпрофрада, галузеві комітети профспілок та облпрофради не були власниками майна чи володіли ним не на законних підставах.

Тому прийняття постанови Верховної Ради України від 04.02.94 за її юридичної невиз-

(Закінчення на 8-й стор.).

Майно Федерації профспілок України працюватиме на благо трудящих

(Початок на 7-й стор.).

начєності і суперечностях дало змогу органам виконавчої влади робити спроби протизаконного вилучення у громадських організацій майна, яке належало їм за правом власності, що є грубим порушенням цілого ряду статей Закону України «Про власність».

У цілому постанова від 4 лютого 1994 року призвела до того, що органи виконавчої влади взагалі порушили питання про націоналізацію майна громадських організацій, що, наприклад, зроблено Мінекономіки України щодо майна профспілок у його пояснювальній записці Верховній Раді України від 09.07.96.

Поданий Кабінетом міністрів України проект постанови Верховної Ради України «Про тлумачення Постанови Верховної Ради України від 04.02.94 № 3943-XII «Про майно загальносоюзних громадських організацій колишнього Союзу РСР» не знімає усіх суперечностей та неточностей. Мало того, цей проект не відповідає окремим статтям Основного Закону —Конституції України, а саме:

— п.3 проекту, який передбачає недійсність рішень центральних органів загальносоюзних громадських організацій щодо їх майна, суперечить ст. 85 Конституції України, оскільки скасування будь-яких правових актів громадських організацій є компетенцією судових органів, а не Верховної Ради України;

— п.1 та п.3 проекту, які фактично надають зворотну силу постанові Верховної Ради України від 04.02.94, суперечать ст. 58 Конституції України.

У цілому і постанова Верховної Ради України від 4 лютого 1994 року «Про майно загальносоюзних громадських організацій колишнього Союзу РСР», і проект постанови Верховної Ради України «Про тлумачення Постанови Верховної Ради України від 4 лютого 1994 року «Про майно загальносоюзних громадських організацій колишнього Союзу РСР» суперечать ст. ст. 13, 19, 92, 124 Конституції України, а також закона України «Про об'єднання громадян», «Про власність», «Про підприємства в Україні». Тому постанову Верховної Ради України від 4 лютого 1994 року має бути скасовано, а проект постанови Верховної Ради України «Про тлумачення Постанови Верховної Ради України від 4 лютого 1994 року № 3943-XII «Про майно загальносоюзних громадських організацій колишнього Союзу РСР», поданий Кабінетом міністрів України, — відхилено.

Аналіз листів, звернень до Верховної Ради України, окремих публікацій щодо майна ФНП України, дає змогу зробити висновок: основною причиною особливої уваги до профспілкового майна є намагання певних політиків, посадових осіб державного апарату, інших «діячів» долучитися до процесу його перерозподілу і приватизації, і для цього використовуються всі можливі засоби, в тому числі неправда.

Зрозуміло, що профспілкові оздоровчі й туристські комплекси, які, незважаючи на всі економічні, політичні та юридичні негаразди, продовжують працювати успішно, є ласим шматком для спеціалістів «прихватизації». Але їхні кроки, які виходять за рамки полеміки і переходять до конкретних дій державних і судових органів, суперечать чинному законодавству України.

Наслідки приватизації, проведеної Фондом державного майна України, відомі. Інтереси громадян, трудових колективів, потенційних інвесторів, відсуваються на другий план. Головну мету — якомога швидше позбавитися тягаря, що зветься державною власністю, — досягнуто. Проте кількісна приватизація, в яку хочуть втягнути майно об'єднань громадян, сама по собі не розв'язує проблем реформування економіки, поліпшення фінансового стану підприємств, підвищення добробуту населення, як було обумовлено ідеологією приватизації.

Тому, враховуючи соціальну значущість майна громадських організацій у справі забезпечення лікування, оздоровлення, реабілітації населення, розвитку спорту, туризму, демократичних інститутів у державі, Верховна Рада України має покласти край усім незаконним маніпуляціям навколо цієї проблеми.

Для цього найкращим рішенням стало б прийняття парламентом законодавчого акта, який підтвердив би правонаступництво об'єднань громадян України та їхніх спілок на ту частку майна, яка їм належить сьогодні, і до проголошення незалежності України була на території України у володінні, користуванні й розпорядженні відповідних всесоюзних громадських організацій. Постанова Верховної Ради України від 4 лютого 1994 року «Про майно загальносоюзних громадських організацій колишнього Союзу РСР» має бути визнана такою, що втратила чинність. Це дасть змогу розв'язати одну з важливих проблем у нашому соціально-економічному і політичному житті, й від цього виграє більшість населення України.

Народні депутати України
Леонід ВЕРНИГОРА,
Микола ЛАВРИНЕНКО,
Валентина СЕМЕНЮК,
заступник голови ФНП України
Ігор РОМАНЧУК.

Не розхитуйте місток довіри...

— ОСТАННІМИ роками генерали на посаді начальника УМВС України у Львівській області не затримувалися. Стрімка заміна керівників робилася для поліпшення діяльності цієї силової структури, однак засіб для досягнення мети було обрано не найкращий, — вважає генерал-майор міліції Богдан РОМАНЮК.

— Богдане Васильовичу, складається враження, що ця посада якась зачаклована: тільки-но новопризначений начальник приступає до виконання службових обов'язків, як довкола нього розпочинаються опозиційні «хвилі». Оскільки вони притаманні передусім нашому регіонові, то чи маємо ми підстави говорити про політичні чинники кадрових пертурбацій?

— Я вже тут другий рік, «засидівся». Коментувати рішення Міністерства внутрішніх справ щодо кадрової політики не маю права, але нині ми пожинаємо плоди нестабільності в органах внутрішніх справ області. Політичні чинники зіграли свою роль. Те, що міліцію тут тривалий час кваліфікували як «імперську», ніяк не сприяло взаєморозумінню і взаємодії органів внутрішніх справ з владою і населенням. Не може бути такого, щоб усі генерали були погані. Змішування політики з діяльністю правоохоронних органів призвело до загального охаювання нашої роботи. І при цьому ніхто не порівнював її з ситуацією в інших областях, ніхто не вивчав глибинні причини тих проблем, розв'язання котрих залежить не лише від генералів. Тут і не могло бути міцної команди. Кожному новому генералові виливали бруд на попередника. Є тут група людей, яка воює з усіма генералами, бо претендує на якісь керівні посади. Прикро, що вона знайшла рупор у газеті «Молода Галичина», яка роками «спеціалізується» на антиміліцейських випадах. Але ситуація вже змінюється. І міліція, і влада мають можливість об'єднувати зусилля, адже вони разом відповідальні за дотримання законності.

— Оскільки ви знаєте джерело необ'єктивної інформації, — бо воно у рядах міліції, —то чи не мало було б якось нейтралізувати його?

— За правду треба боротися, і ми боремося, але своїми методами, — еволюційними, а не революційними.

Робимо все можливе, щоб не вбивати клин між нами, владою і різними політичними угрупованнями. У нас склалися хороші стосунки з керівництвом різних політичних партій і організацій, депутатами різних рівнів. Прислухаємося до них, але не заграємо. Перед великими святами чи політичними акціями працюємо з лідерами, попереджаємо, що міліція діятиме згідно із законом, перед яким усі рівні, щоб не допустити зіткнень. І все ж згадана група опозиціонерів всіляко намагається втягнути нас у політичну гру, розхитати місток довіри і в такий спосіб «висунутися».

— Дивує ваша пасивність, Богдане Васильовичу, щодо виступів «Молодої Галичини», яка живого місця не залишає на вашій команді. Формується ж бо відповідна громадська думка.

— Захищатися можна, коли протилежна сторона розуміє логіку і ту ситуацію, яку вона критикує. Переконувати таких усе одно, що питати у хворого здоров'я. До того ж наші матеріали з аргументованими відповідями на ці закиди газета послідовно ігнорує. А на громадську думку ми впливаємо через нашу газету «Міліцейський кур'єр», яка має тираж 18,5 тисячі примірників і розповсюджується не лише на Львівщині. Щотижня я виступаю в прямому ефірі по радіо. Інші місцеві газети подають об'єктивну інформацію про роботу міліції. У Львові я зустрівся з трудовими колективами більшості великих підприємств. Звичайно, нас є за що критикувати, самі займаємося очищенням рядів, передаємо матеріали до прокуратури, звільняємо з посад. Наприклад, за поданням служби внутрішньої безпеки звільнили з посади працівника Управління боротьби з організованою злочинністю, начальника дорожньої міліції Золочева.

— У контексті взаємин силових структур з пресою нас, журналістів, хвилює ось що. Стаття 94, ч. 1, П.74 Кримінального кодексу України говорить, що приводом для порушення кримінальної справи є, зокрема, повідомлення, опубліковані в пресі. Отже, правоохоронні органи зобов'язані реагувати належним чином на журналістські розслідування. Однак зазвичай вони реагують своєрідно: доведіть, газетярі, що це —правда, а тоді ми порушимо кримінальну справу. А мало б бути — згідно з законом — навпаки. Кримінальну справу для того й порушують, щоб установити істину. А за правдивість фактів відповідає журналіст. Помилки обійшлися б надто дорого для нашої репутації. Чи знаєте такі випадки, коли за газетною публікацією була б порушена кримінальна справа?

— Так, приводом для порушення кримінальної справи можуть бути повідомлення, опубліковані в пресі. Зрозуміло, перед цим проводиться ретельна їх перевірка. Були такі випадки за моєї роботи в Міністерстві внутрішніх справ України.

— Ми, газетярі, часто стикаємося з цілковитим ігноруванням журналістських розслідувань. Мовляв, це суб'єктивна точка зору журналіста, плюралізм і т. ін. Або ж іще гірше: журналіста починають паплюжити, щоб «розкидати вогонь». Я зіткнулася з цим у Трускавці. Посадові особи міста розповідають моїм колегам (за кавою), що «Голос України» в особі Оксани Теленчі подає неправдиві факти щодо фінансових зловживань на курорті, однак офіційна відповідь до газети так і не надійшла. Цього не було б, якби міськвідділ УМВСУ відреагував на публікації так, як велить закон. А точніше, якби їм дати змогу зробити це. Втім, від ідеалів до реалій дуже далека дорога. Чи ж можемо ми вимагати від працівників міліції взірцевої роботи тоді, коли вони кілька місяців не отримують зарплати?

— Безперечно, показники роботи міліції не можна розглядати поза контекстом їхніх соціальних проблем. Перш аніж вимагати віддачі, треба забезпечити працівника всім необхідним для праці і життя. За останні півтора року дещо зроблено для поліпшення матеріальної бази. При цьому ми не надто розраховуємо на централізовані кошти, шукаємо спонсорів, нетрадиційні шляхи співпраці.

— Спонсорство щодо правоохоронних органів, погодьтеся, має свої нюанси. Директор однієї відомої львівської фірми показав мені листа із прокуратури з проханням надати спонсорську допомогу і задав далебі не риторичне запитання: «то ми маємо купити прокуратуру?»

— Я пояснюю своїм працівникам, що директори не з власних кишень викладають гроші і не купують у такий спосіб індульгенції. Трапляється, що й стосовно своїх помічників-спонсорів діємо згідно із законом. Звичайно, краще не звертатися б по допомогу, але... треба дати людям зарплату. Тим паче, що складна оперативна обстановка вимагає від них цілковитої самовіддачі. Правда, деякі кваліфіковані кадри йдуть туди, де більше платять. Оскільки професійні показники значною мірою залежать від фінансового становища і матеріальної бази, ми попри всі труднощі розгорнули будівництво. Збудували поліклініку, завершуємо водолікарню, звели нове приміщення ДАІ, п'ять службових квартир, які особливо окрилили нас, відкрили нове приміщення для Сихівського відділення міліції у великому мікрорайоні міста. Будуємо власними силами 198-квартирний будинок, табір для відпочинку дітей, який діятиме і як профілакторій. На території колишньої військової частини, яку нам передано, створимо навчальний центр для фахової підготовки. Будуватимемо новий слідчий ізолятор, бо нинішній збудовано ще 200 років тому. Облаштували для своїх працівників їдальню, де можна пообідати за гривню або й дешевше. Раніше обід коштував втричі дорожче. А про ставлення до міліції на Львівщині промовисто свідчить таке: протягом майже 50 років радянської влади тут збудовано лише три райвідділи. Решта — в пристосованих приміщеннях. А ще ми маємо намір поряд з управлінням спорудити пам'ятник загиблим працівникам міліції.

— Богдане Васильовичу, злочинний світ краще забезпечений, тому й нахабніє. Розвиток приватного підприємництва водночас «підживлює» рекет. Прикро те, що жертви дуже часто воліють платити данину, а не звертатися до міліції.

— Злочинці грають на емоціях, шантажують дітьми. А коли немає заяви — немає і справи. Та ми знаходимо нові методи боротьби з рекетирами, розуміючи хвилювання жертв. Днями затримали групу рекетирів і без заяви.

— Нині точиться багато дискусій про скасування смертної кари. Ваша точка зору?

— Я не прихильник смертної кари, але суспільство ще не готове до її скасування. Щоб запозичити досвід Швейцарії, треба пройти великий еволюційний шлях розвитку. Нині ми робимо багато помилок, намагаючися перенести правові норми передових країн на наш грунт. Виходить анархія. Бо кожна країна опрацьовує таку модель, яка відповідала б еволюційному розвитку суспільства і еволюційному розвитку тієї чи іншої силової структури.

— Недоброзичливці і вас обзивають чиновником, кабінетним працівником...

— Чиновник виконує аналітичну роботу, я ж усе життя займався слідчою і пройшов усі щаблі, починаючи з райвідділу. У Міністерстві внутрішніх справ я працював у слідчій частині й увесь час займався розслідуванням найбільш важливих справ в областях. До Львова мене перевели з посади першого заступника начальника Головного слідчого управління. Скрізь було по-своєму непросто. Ось зараз працюємо з колегами без вихідних — оперативна обстановка диктує такий режим, а колотнеча дуже заважає. Образливо за наших працівників, які озираються з тривогою назад: хто і для чого сіє розбрат? А люди повинні відчувати стабільність, надійність.

— Нам, львів'янам, тим паче хочеться стабільності й спокою. Зичу вам успіхів і добра.

Розмову вела
Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

«МАЛЮК» У НЕБЕЗПЕЦІ...

Сумна статистика: у половини породіль в Україні відсутнє материнське молоко. Єдине, що рятує немовлят — продукція Хорольського молочно-консервного комбінату дитячого харчування — «Віталакт» і «Малютка». А з 3-місячного віку — «Малюк». Виробництво просто унікальне. Ще зо п'ять років тому воно забезпечувало 2/3 колишнього Союзу, а нині реалії такі, що за рік-два комбінат може припинити своє існування. Образно кажучи, померти від старості.

—Проблема реконструкції назріла давно і про неї знають у високих київських кабінетах — розповідає директор Микола Гавриленков. — Але крім обіцянок —жодної допомоги. Хорольці просять не так вже й багато —мільйонів п'ять для нагальних потреб. Хоча б під процентний кредит. Їм відмовляють, а тим часом на десятки мільйонів державних доларів із-за кордону завозиться німецьке дитяче харчування сумнівної якості й обмеженого попиту. Де ж тут логіка? Адже «за бугром» до хорольського дитячого харчування, а також до сухого молока інтерес надзвичайно великий. Лише підтримай свого рідного товаровиробника, і витрати окупляться сторицею.

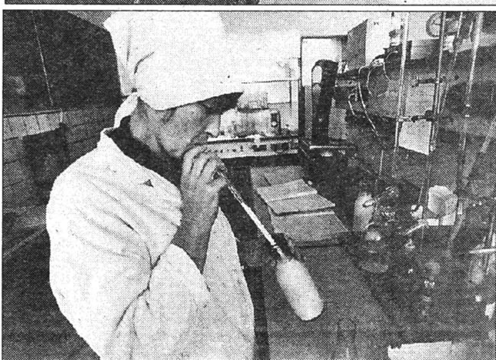
Сьогодні комбінат самотужки тримається на плаву. Випускає без державної підтримки дитяче харчування, хоча від пропозицій перепрофілювати виробництво немає відбою. Зарплату виплачує регулярно, пенсіонерів забезпечує доплатою та безкоштовними ліками. Минулого року здали в експлуатацію середню школу на 500 учнівських місць, нещодавно розпочали зводити новий 60-квартирний будинок.

Григорій ГРИНЬ.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Погляд

Сертифікат, наш друг і брат

Який зв'язок між сертифікацією продукції та податковою дисципліною? Здається, прямого зв'язку нема, бо продаєте ви товар сертифікований чи ні, а податок усе одно платите, якщо, звісно, ви не тіньовик...

Але! Податок у нас, як відомо, сплачують з прибутку. От і уявіть собі ситуацію: продали ви комусь в кредит несертифіковану черепицю, і на того бідолаху тут же впав дах. Все настільки очевидно, що ви потрапляєте до тюрми, не встигнувши одержати жаданий прибуток, тож і податку з вас не візьмеш.

Жарти жартами, а як на ділі? Колись бар'єром на шляху товарів низької якості був ГОСТ, а з 1993 року в Україні діє власна система контролю й сертифікації продукції —УкрСЕПРО. З тими, хто консервує на продаж гриби або випускає ліки проти отруєння тими грибами, в УкрСЕПРО розмова коротка: або одержуй сертифікат, або — не бачити тобі ні ринку, ні прибутку. Але для будівельної сфери, з огляду на її нелегкий стан, зроблено виняток. Тобто, якщо ви випускаєте чи продаєте ту саму черепицю, сертифікація для вас (до 01.07.97 року) — річ добровільна, можете це робити, можете ні. Не виключено, що така відстрочка комусь буде на руку як легальна можливість заробити на чужій біді. Між іншим, справно сплачуючи податки...

Але цивілізовані бізнесмени, які прагнуть працювати на перспективу, обирають все-таки інший шлях і отримують український сертифікат уже сьогодні. Приклад —київська фірма «Технобуд». Цікаво, що вона продає і встановлює словацькі рулонні м'які покрівлі, які давно вже мають власний сертифікат якості, визнаний у Європі. Тож навіщо «Технобудові» ще й наш сертифікат? На це запитання у «Технобуді» відповіли так: «Це і вигідно, і необхідно. Позаяк працюємо на українському ринку, то мусимо поважати вітчизняні закони. А по-друге, такий сертифікат для нашого споживача —гарантія того, що товар відповідає передусім нашим, українським, вимогам безпеки життя та здоров'я».

Тобто дах на голову клієнта не впаде, ви отримаєте прибуток, а держава — податок...

Віктор ГРИНЕВИЧ.

Досвід

Перед Богом усі рівні, а перед законом?

Свій «біль» працівники податкових інспекцій, відтепер адміністрацій, нарешті почули у виступі Президента України Л. Кучми.

Тетяна Коваленко, начальник податкової адміністрації Запоріжжя, сказала про це з якимсь полегшенням. Досі від Тетяни Петрівни не раз доводилося чути здивування щодо наявного стану справ. Справді, з політекономії ми всі знаємо, що таке прямі й непрямі податки. Казали, що у нас переважають прямі, хоча насправді все було інакше. І ПДВ, і акцизний збір — непрямі податки — вони й переважали. Отож і виходило, що перед Богом усі рівні, а перед законом — найспритніші.

Недарма кажуть: чим більше податків, тим не багатша, а бідніша держава. Тому абсолютно правильним вважає Тетяна Коваленко рішення про цілковите реформування податкової бази. І тут-таки додає: водночас із запровадженням тотальної системи контролю. Загальновідомо, що всі фінансові санкції і кримінальну відповідальність за порушення податкового законодавства, хоч як це парадоксально, у нас передбачено для юридичних осіб. А ось громадянина до кримінальної відповідальності аж ніяк не притягнеш. Накладаючи штрафи, направляючи справи до судів і нотаріальних контор, податкові органи отримують припис: «Стягнути з фізичної особи не можемо у зв'язку з тим, що у неї нема чого брати...» І водночас, як стверджує співрозмовниця, у нас уже є громадяни, які, через проблеми у законодавстві, заволоділи дуже великим капіталом. Скажімо, дві жінки займалися експортом окорочків і мали дохід: одна — 45 мільярдів карбованців і наполовину менше — друга. Це тільки те, що податковий інспектор зміг виявити зустрічними перевірками.

Дехто з громадян постійно консультується з юридичними особами, має розгалужену мережу реалізації товарів не тільки в Запоріжжі, а й в інших містах.

На жаль, каже Тетяна Коваленко, мораль багатьох полягає не в тому, як чесно працювати, а як залишити якнайбільше в своїй кишені. Багато хто, і передусім ті, що займаються гральним бізнесом, реалізацією пально-мастильних матеріалів, до запровадження патентів — фіксованої ставки податку на прибуток у звітах не показували прибутку. А коли запровадили патентування — для придбання патенту гроші враз знайшлися.

Свого часу була така економічна категорія, як податок з обороту підприємств. Він прямим шляхом надходив до бюджету, обминаючи рахунки підприємств. І не було недоплати. Нині виділяють ПДВ. Підприємство платить цей податок іншому підприємству, що не є власником і яке мусить віддати його до бюджету. Але у нас це виходить, як кредитування одне одного, бо останнє підприємство чужий ПДВ до бюджету відразу не віддає, а користується ним. У бюджеті через це виникає недоїмка, втрачають бюджетні сфери. Питання вимагає врегулювання.

На думку Т. Коваленко, податковій службі слід надати право безперечного стягнення платежів. Адже бідні підприємства часто не знають, кому платити насамперед. Нерідко діють за принципом: спочатку тому, у кого більше можливостей оштрафувати. Отож, фінансові санкції розумніше було б зосередити в одних руках. А підприємства, залежно від термінів, самі могли б регулювати черговість. Бо часто по одному з видів податків у підприємств бувають переплати. Тим часом податкова служба не може зробити «перекидання», бо на це не йдуть фіноргани, а тепер — казначейство. Ось у Запоріжжі практично всі підприємства металургійного циклу працюють на експорт. І коксохімічному заводу, і алюмінієвому комбінату, і феросплавильному заводу винні до 300 мільярдів карбованців, тоді як вони винні по 50 мільярдів податку з прибутку. Хіба це порядно по відношенню до дядька Петра — сталевара, якому байдуже, на якому рахунку в бюджеті перебувають зароблені ним гроші?

Володимир ДУПАК.

Запорізька область.

Від першої особи

Продавці... повітря

Коли поцікавився у давнього приятеля, чим він нині займається, той відповів:

—Продаю повітря.

Я розумію. Він купував товар за однією ціною, а продавав, звичайно, за вищою. Цим, на жаль, сьогодні займається майже все населення держави. Тільки кожен у межах своїх можливостей.

—Заснувавши із співвласником невеличку фірму, —продовжував приятель, — прагнули працювати чесно. Але надмірні податки примусили поступово відійти в тінь. Більше половини робочого дня я шукав, як ухилитися від численних нерозумних і необгрунтованих відрахувань. Зрештою, викристалізувався оптимальний варіант, і я вже майже два роки не плачу жодних податків. На мою думку, 90 відсотків нинішніх крутих бізнесменів роблять так само. Бізнес сьогодні — майже повністю криміналізований. Але що вдієш? Якщо працюватимеш лишень на податки, чим прогодуєш сім'ю?

Глибоко переконаний, що владні чиновники, які формують податкову політику, просто не зацікавлені в її досконалості. Адже тоді нічого не перепадатиме в їх кишеню. А так, щоб обійти ту чи іншу податкову рогатину, щось і їм «капають». Прикро, але державні інтереси мало кого турбують. Всі шукають лише власну вигоду.

Записав Микола ГОРВАТ.

Закарпатська область.

Мал. Анатолія АНДРЄЄВА (Укрінформ).

Працювати можна і не в тепличних умовах

Петро Гнатюк — людина неординарна вже тому, що очолює одну з кращих в Україні податкових інспекцій.

— Петре Володимировичу, зараз податкові інспекції за указом Президента ліквідовуються. З якими результатами завершує роботу Хмельницька податкова інспекція?

— Справді, Президент прийняв рішення про створення єдиного контрольного органу — Державної податкової адміністрації. Задуми гарні. Але, як на мій погляд, зміна вивісок, підпорядкованості ще не є запорукою кращої роботи. Вікова історія стверджує, що результат у тій чи іншій справі передусім залежить від людини, її професійної підготовки.

Щодо нашого міста, то воно не працює в тепличних умовах. Але мало в Україні мерій, які могли б сказати: за 9 місяців цього року ми зібрали коштів до бюджету більше, ніж за весь 1995 рік. Дохідну частину бюджету виконали на 103 проценти, тоді як Україна не змогла сягнути й 50. У цьому заслуга управління економіки, фінвідділу міськвиконкому та високий професіоналізм працівників податкової інспекції. Спільними зусиллями ми добиваємося підвищення дисципліни сплати податків і юридичними, і фізичними особами. Як результат, суми авансових сплат податків удвічі перевищують суми несплачених податків через брак коштів на розрахункових рахунках. Але і недоїмка по місту незначна — становить тільки 4,4% від загальних надходжень, а в області цей показник сягає 22%.

— Отже, можна вважати, що міський бюджет не порожній?

— Певною мірою. У Хмельницькому справно платять зарплату освітянам, лікарям, працівникам установ культури, спорту, комунальникам, транспортникам тощо.

— Як же вам вдалося досягти такої високої дисципліни серед платників податків?

— Перш ніж відповісти на це запитання, я хотів би підкреслити, що останнім часом дедалі міцніше стають на ноги промислові підприємства міста, що складали раніше основу бюджетних надходжень, — це акціонерні товариства «Укрелектроапарат», «Адвіс», «Новатор», цілий букет переробників із стабільним фінансовим становищем — маслосирбаза, кондитерська фабрика, пивзавод. З'явився і ряд потужних спільних з інофірмами підприємств як-от: «Транс-Івар», «Агро-Поділля», «Бартер-сервіс», котрі чесно і вчасно сплачують податки.

Та, будемо відверті, з 19 тисяч платників податків не всі віддають гроші в бюджет. Саме на виявлення таких хитрунів і спрямовані служби нашої інспекції. Тільки за 9 місяців ми перевірили понад 3,5 тисячі підприємств. Додатково нарахували в бюджет 11 мільйонів гривень, або 14,3 відсотка до загальних надходжень.

Крім цього податкова інспекція взяла під пильний контроль торгівлю через контрольно-касові апарати, реєстрацію суб'єктів підприємницької діяльності, впровадження акцизних марок тощо. Понад 6 тисяч порушників притягнуто до дисциплінарної та адміністративної відповідальності. А ось проти 13 особливо злісних неплатників за нашими матеріалами правоохоронні органи порушили кримінальні справи.

Та діємо ми не тільки караючим мечем. Досить часто допомагаємо юридичним особам отримувати гроші за реалізовану продукцію чи надані послуги суб'єктам господарської діяльності, що розташовані навіть за межами України. В цьому плані ми налагодили особливо стійкі контакти з колегами із Росії, Білорусі, Прибалтики.

— Петре Володимировичу, а яку частку від загальних надходжень становлять місцеві податки?

— Із 77 мільйонів гривень, отриманих за 9 місяців, місцеві податки становили 3,8 мільйона. Цей досить-таки високий показник забезпечив нам Хмельницький речовий ринок. На ньому вже сьогодні офіційно обліковано 15 тисяч суб'єктів підприємницької діяльності, і їхній внесок до бюджету перевищує 2,5 мільйона гривень. А всі інші міські збори, їх понад десяток, не сягають й половини ринкового збору.

— Виходячи з підсумків вашої роботи, не важко помітити, що вимогливість податкової служби не скрізь вітають..?

— Маєте рацію, бо податкозбирачів не любили ще з часів Римської імперії та Київської Русі. Не кожен хоче добровільно розставатися з грішми. А відтак —погрози, залякування, фізичне насильство. Скажімо, начальникові управління податкових розслідувань Миколі Ціховському навіть стріляли у вікна. І мені, якось було, відірвали рукава з піджака... От і доводиться всюди ходити зі зброєю.

— Але ж, як і в кожній правничій структурі, у вас є люди, яких можна спокусити хабарем?

— Бити себе у груди і категорично заперечувати — це було б нечесно. Для виявлення таких осіб ми створили в інспекції підрозділ внутрішньої безпеки. За їхніми матеріалами щороку позбуваємося 5-6 чоловік, що виявили найменші ознаки жити на подачках. З другого боку, прагнемо створити такі умови роботи, щоб людина дорожила своєю посадою, чесно ставилася до виконання службових обов'язків.

— На завершення розмови хотілося б почути вашу точку зору про податкову політику.

— Те, що вона не сприяє виживанню вітчизняного товаровиробника, — говорено багато і на різних рівнях. Шкода, що це тільки розмови, а не рішучі дії. Якщо ж парламент візьметься за це пекуче питання, то варто було б усі збори і внески до різноманітних фондів звести в один платіж. До того ж, він не повинен перевищувати 35-45 відсотків від прибутку. А для того, щоб товаровиробник був зацікавлений в отриманні надвисоких прибутків, варто впровадити регресивну систему оподаткування. Скажімо, податок на прибуток підприємства встановлюється у розмірі базової ставки на рівні минулого року. 10% понад цей рівень оподатковувати на 1/3 менше, 20% — на 2/3 і так далі. А прибуток понад 60 відсотків до минулого року взагалі не оподатковувати.

Михайло ВАСИЛАШКО.

Хмельницький.

Український виробник волає «SOS», але на плаву поки що тримається

З «Іскри» запалає...

ПРОДУКЦІЯ АТ «Іскра» світить нам протягом життя. Це не перебільшення. Бо Львівський електроламповий завод — єдине в Україні підприємство, яке виробляє лампочки загального призначення, і єдине серед країн СНД, що виробляє автомобільні лампи-фари.

— Ідея створення електролампового заводу в 1967 році саме у Львові була не випадкова, — розповідає екс-директор «Іскри», а нині радник АТ Віктор Демченко. —У той час місто вже мало солідну базу і досвідчених фахівців у галузі електролампового виробництва, скляної промисловості. Тут провадили розробку запасів кварцового піску...

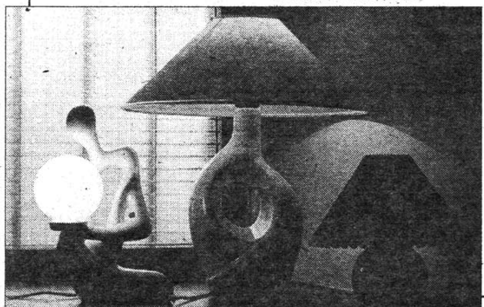
Нині «Іскра» об'єднує Львівський електроламповий завод, Львівський завод низьковольтних електроламп, СКТБ машинобудування і Корчиську світлотехнічну філію. Її виробнича потужність — 1 млн. ламп на добу. Але тепер підрозділи АТ стоять, а вірніше простоюють на ремонті. Процес реконструкції затягнувся з вельми тривіальної причини — немає грошей. «Іскрі», аби вона знов спалахнула, потрібні два мільйони доларів. А поки потрібну суму не відшукали, підприємства простоюють, робітники не отримують зарплат, а країна — лампочок Ілліча.

Технічний директор АТ Ігор Дрибнюк вважає, що якби на якийсь час з «Іскри» зняли всі податки, вона б самостійно впоралася б ремонтом і запустила свої виробничі потужності. А так підприємство перебуває в летаргічному сні і «дань» до держскарбнички однак не платить.

Лампове виробництво рентабельне. Іскрівська лампочка відповідає світовому стандарту і цілком може конкурувати на зовнішньому ринку з такими монстрами, як «Філліпс» або «Дженерал Електрик», не кажучи вже про продукцію КНР. Іскрівці жартують: китайська лампочка тим і хороша, що працює без вмикача — дмухнеш і погасне.

От тільки вигляд у нашого освітлювального приладу бляклий — невиразні картонні пакувальні трубочки. Щоправда, на експорт львівські лампочки почали вбиратися у кольорові коробочки, навіть з віконечком, щоб на світ подивитися, себе засвітити. А відомий товар львівської «Іскри» не лише в СНД, а й у країнах Європи, Америки.

Українські «прометеї» занепокоєні незахищеністю внутрішнього ринку. Росія, і та запровадила ввізне мито на лампову продукцію — 25% від вартості товару. Дирекція АТ «Іскра» звернулася до Кабінету міністрів України з пропозицією розглянути питання про квотування для імпортерів, про затвердження ввізного мита до 30 % від вартості. Поки що виконавча влада мовчить. Коли найближчим часом цю тишу не буде порушено, то саме час подумати про економічну реабілітацію свічкових заводиків.

«Олесик» за «Рафаелу» солодший!

ПАМ'ЯТАЄТЕ цукерки вашого дитинства? «Білочка», «Тузик», «Ромашка», «Корівка»... Солодка ностальгія в епоху «Снікерсів» і «Марсів» має присмак гіркоти. Невже наші діти не спізнають оту шоколадно-карамельну казку? На Івано-Франківській кондитерській фабриці роблять усе, щоб того не сталося.

Створювати чарівний світ для ласунів в умовах жорсткої конкуренції і засилля іноземної цукеркової маси дедалі важче. Та директор акціонерного товариства «Івано-Франківська кондитерська фабрика» Олексій Зборовський має свою концепцію виживання і процвітання на «солодкому» ринку України. Виробляти цукерки нині рентабельно. Фабрика пішла за принципом — виробництво заради реалізації, а збут заради нарощування виробництва. Річна потужність івано-франківських кондитерів — 10 тисяч тонн. Могли б видати й більше, але, як каже пан Зборовський, виробляють стільки, скільки можна реалізувати. 50% солодощів іде в роздрібну торгівлю, решта — за бартером і на експорт.

Фабрика не чекає милості від замовника, вона сама йде до покупця через мережу своїх фірмових магазинів. Причому директор-менеджер Олексій Зборовський робить ставку на периферію, створюючи в районних центрах і селах свої торговельні точки.

Зборовський розпочав активну реконструкцію кондитерських ліній. Фабрика тепер має власну машину для виробництва шоколадної маси, що дає можливість зменшити собівартість цукерок, заощаджуючи на кожному кілограмі 20 гривень. Тому роздрібна ціна на солодкий товар іванофранківців нині практично найнижча в Україні.

Крім того, щоб задовольнити попит покупців різних категорій населення, на фабриці застосовують диференційований підхід до фасування, адже не кожен може придбати велику подарункову коробку цукерок. Невдовзі в магазинах з'явиться новинка іванофранківських «Ласощів» — невеличка, з естетичним дизайном коробочка у вигляді скриньки. До того ж пан Зборовський обіцяє до Святого Миколая забезпечити дітлахів області солодкими подарунками в новій упаковці. АТ, попри важкі часи, не забуває про спонсорство й доброчинність.

Олексій Адамович, як модно нині казати, — керівник нового типу. Економіст за освітою, закінчив курси менеджменту в Австрії, стажувався в Америці. Ці знання і, пробачте за горбачовську ідіому, нове мислення допомогли Зборовському налагодити справи на відстаючій фабриці — за радянських часів вона посідала останнє місце серед 25 українських кондитерок. А 1994 року стала однією з найкращих. Крім керівних функцій, директорові не чужа творчість: вкупі з технологами фабрики Зборовський розробив фірмові цукерки «Колобок» та «Олесик» (останні — улюблені цукерки директора).

І все-таки не таке вже солодке життя у вітчизняних кондитерів. За рік іванофранківці виготовляли продукції приблизно на один млрд. крб., при цьому податки з'їдали близько 900 млн. крб.

— Податкова політика — найстрашніше лихо для українського виробника. Якщо послабити цей пресинг, то виробництво пожвавиться і бюджет, зрештою, матиме своє від обсягів виробництва. Нині я віддаю за державними «рахунками» 87% прибутку, лише 13% залишається на розвиток виробництва. Раніше фабрика мала запас сировини на 2—3 тижні, нині ледве вистачає на 5 днів, — каже директор.

Втім, пан Зборовський з оптимізмом дивиться в майбутнє, висловлюючи свої новаторські ідеї з приводу реалізації вже сьогодні. Два роки тому «Ласощі» давали 4,5 тисячі тонн продукції в торговельну мережу Івано-Франківська та області, нині — лише 500 тонн. Олексій Адамович пропонує задіяти у «солодкому» збуті магазини облспоживспілки: «Таким чином ми могли б піднести авторитет споживчої кооперації й одержати додаткові торговельні точки для продажу».

Попри важке економічне сьогодення, АТ «Івано-Франківська кондитерська фабрика» надійно соціально забезпечує не тільки нинішніх працівників, а й пенсіонерів. Уже зараз на зиму їм заготовлено запас овочів безплатно. Характерно, що всі акції АТ перебувають у руках робітників фабрики. І хоча, за словами Зборовського, вони зацікавлені в іноземному інвесторі, та лише на вигідних для іванофранківців умовах, контрольний пакет акцій залишиться «вдома», у справжніх господарів фабрики.

Соковий бар «Ґаличина» — маленький, але свій

До Галичини приїхала пізно ввечері. Провівши на колесах дев'ять годин, чесно кажучи, не думала, що доведеться здійснити нічну екскурсію.

Іван Миколайович Самойленко, директор компанії «Галичина» — хазяїн заводу з виробництва натуральних соків у селі Ременів Кам'янсько-Бузького району Львівської області тут-таки повів показувати свої володіння.

На тлі зоряного неба у великий басейн із вантажівки сипалася лавина яблук. Якщо довго на них дивитися, здається, що це різнокольорові кульки вітамінного драже. Прийнявши ванну, спеціальним ескалатором яблучний потік вирушає в цех на переробку.

Подальший цикл виробництва закритий для стороннього ока: залізні баки, безліч трубок та смачний запах свіжих яблук — ось, мабуть, і все, що вдалося побачити й розпізнати.

У кожному цеху куштували продукт сокового виробництва. Спочатку — звичайний домашній сік, який можна відчавити на кухні побутовою соковижималкою, потім —концентрований сироп (до речі, саме з такого концентрату виробляють соки) і, нарешті, — готовий до реалізації вітамінний єлей.

Концентрати прибувають на завод із Голландії. На місці виготовляють лише яблучний. За добу прес може відчавити 200 тонн яблук і отримати з них 10 тонн концентрату. Сировину в урожайний сезон на ременівський завод привозять хурами з Волинської, Тернопільської, Рівненської областей. Особлива увага в технології виробництва приділяється воді. Вона проходить багатоступінчату обробку. Взагалі, приготування галичанського соку можна порівняти з природним визріванням плодів: дерево бере натуральні соки з грунту і живить ними плід.

«Галичина» випускає кілька найменувань напоїв: стовідсоткові натуральні соки — апельсиновий, ананасовий, яблучний, мультивітамінний та нектари за унікально «чистою» технологією без додавання цукру та хімії. Таке натуральне виробництво — єдине не тільки в Україні, а й у Східній Європі. Нарешті в морі компоту на вітчизняних прилавках з'явився український соковий Гольфстрім!

1988 року Іван Самойленко почав будувати на пустому полі в селі Ременів плодоконсервний завод, що спочатку спеціалізувався на виробництві напівфабрикатів для кондитерської промисловості. Та ось на Прикарпатті подув вітер ринкових змін і навіяв директорові «Галичини» сокову ідею. Він вирішив оголосити війну експансії товарів західного виробництва на нашому ринку і довести, що й український виробник може й хоче випускати якісний продукт.

За словами заступника директора компанії «Галичина» Богдана Мозиля, у них немає зразка для наслідування. Єдиний принцип, якого дотримуються бездоганно, —якість на совість, щоб не було соромно за свою продукцію. Вітчизняний споживач це оцінив. Соки «Галичини» однаково смачні й корисні в Києві, Дніпропетровську, Полтаві, Харкові, Львові, Луцьку, Житомирі, Одесі, Івано-Франківську, Тернополі, Хмельницькому, Сумах, Черкасах. У цих містах компанія має свої представництва. Якісний дизайн упаковки Тетра-Пак і, звичайно, натуральний смак — досить екзотичний в епоху харчової хімії — дає змогу експортувати соки до Росії. Проте головне завдання маленького сокового заводика у Львівській області — залити вітаміним здоровим напоєм усю Україну!

— Ми маємо привчити співвітчизників пити натуральні соки. Це і якісний продукт харчування, і своєрідний еліксир здоров'я. Дуже прикро, що молоде покоління вибирає «пепсі» та «колу», коли є напої значно корисніші, до того ж українського виробництва, — каже наш соковий король, пан Самойленко.

І хоча галичанські соки випускають на імпортному обладнанні за цілком механізованого циклу, обсягів виробництва ледь вистачає, щоб кожному громадянинові України діставося по ковтку вітамінного еліксиру. Проте, попри важкий прес податків, проблеми транспорту, пально-мастильних матеріалів, пан Самойленко не збирається зупинятися на досягнутому.

У чому ж таємниця процвітання маленького сокового заводика? Мабуть, основу успіху становить симбіоз механізації виробництва та людського чинника. Будь-який трудящий може позаздрити організації виробництва та соціальній захищеності робітника «Галичини». Директор запровадив диференційовану оплату праці своїх підлеглих — за значущістю трудового внеску в загальну справу та за особистим ставленням до роботи. Крім сприятливого психологічного клімату в колективі та справедливого керівництва, робітник тут має стабільний (вищий за середній по Україні) заробіток, щоденне безплатне харчування (дуже смачна домашня кухня) та два ящики власної продукції на місяць.

Один цікавий факт помітила я на заводі — тут пахне свіжими яблуками, а не алкогольними парами... Якщо в робочий час хтось дозволить ужити бодай краплину спиртного, без суду та слідства його звільнять. Така дисципліна. Поряд із любов'ю до здорових напоїв, Іван Миколайович адаптує на своєму маленькому виробництві цілком новий, відповідальний підхід до своєї справи. Може, ще й тому галичанські соки такі смачні, незрівнянні та корисні!

Ольга ВАУЛІНА.
Київ—Львів—Івано-Франківськ—Київ.

Як живемо!

Роби, небоже, то й начальник поможе

СЕЛЯНИ — не мастаки лукавити. І ота їхня щирість, відвертість і прагнення різати правду-матку в вічі — викликають лише повагу. Начальства вони не бояться, а ось іронії односельців, їх задерикуватості остерігаються. Саме тому Людмила Михайлівна просила прізвище не називати. Але про життя-буття розповідала охоче.

—Після того, як нашим селом проїхав тодішній керівник Дніпропетровської області Павло Лазаренко, жити стало веселіше. До візиту високого гостя провели газ, заасфальтували дороги, поставили залізні паркани, замінили електричні стовпи. Благодать! Адже десятиріччями місили сільську багнюку, тижнями сиділи без світла, а про газ лише мріяли. Отож, приїзд начальства згадуватимемо до гробової дошки. Це й показухою не назвеш. Частіше б, кажуть земляки, навідувалися великі керівники — краще б жилося.

А так виживаємо, хто як може. Сьогодні найболючіша проблема для селянина — де взяти гроші. Ні, не на хліб — його господиня спече сама. За газ та світло нічим платити. Моєму молодшому синові на фермі не дають зарплату вже сім місяців, старшому на цегельному — не платили з січня, а недавно завод взагалі став.

Як розпорядитися тими 30 гривнями, що їх отримую на пошті, де працюю з шкільної парти? Оце задачка. Але ми її вирішуємо. Як? Тяжко працюючи на своєму городі. Вигодовуємо теличок, кабанчиків, гусей-курочок. Скажімо, продали торік бичка — провели до хати газ. Цього року здали телицю — купили телевізор. Копійчину маємо і від продажу сиру і сметани, яку на базарі в нас беруть оптом. А потім, до речі, розбавляють і торгують, маючи дохід більший, ніж я. І не соромно городянам так дурити й наживатись...

Синів моїх я поставила на ноги без батька. Міцно стоять. Ось сарай побудували, коня купили, вози зробили. Роботи не бояться, а це вже гарантія того, що з сумою по світу не підуть.

Правильно в народі говорять: «Хто дбає, той і має». Моя сестра, що живе у сусідньому селі, теж із сім'єю не бідує. Зарплату не часто бачать, але викручуються.

У тому селі — великому, недалеко від Запоріжжя — є все, що треба для життя. А у нашому — путнього магазину катма, до лікаря їхати треба за 15 кілометрів, причому на своєму транспорті, бо жоден автобус до нас не ходить. До того ж і телефона немає. Зате бар відкрився, де тільки й можна — напитися до нестями.

І все ж навіть з нашого забитого і далекого села молодь не від'їжджає до міст, як колись. Лишаються при землі, якої тут — бери досхочу. Правда, мало хто бере.

Ні, у селі з голоду не помруть. Але ж не хлібом єдиним живе людина. І навіть з буханцем на столі на пісні не тягне, як бувало. Приїхав би до нас Президент, чи що...

Записав Іван ІЛЛЯШ.

Синельниківський район Дніпропетровської області.

«... Але до Тули не поїду»

ХЕРСОН — обласний центр, де тролейбус вважається основним видом транспорту. Тролейбусна мережа — 125 кілометрів. Водій — одна з масових професій. Від його роботи залежить настрій мешканців. Інколи пасажирів непокоїть думка: борони, Боже, щоб не застрайкували водії. Але їм не хочеться стояти в пікетах, вони жадають нормального життя, без протистояння, без того, що завдавати прикрощів землякам. Та буває всяке. Ось що розповів про свою роботу водій тролейбуса Олег Пашинський.

—Працювати тепер стало важче. Люди в салоні не в кращому настрої, відмовляються брати квитки, бо не всі одержують зарплату. Дивно, але зростає кількість пільговиків. Нещодавно був вражений, коли якийсь підліток показав червону книжечку: як з'ясувалося, посвідчення працівника міліції! Більшості хочеться їздити безплатно. І в мене платня мізерна. Востаннє отримав гроші за липень, близько 120 гривень. Взагалі я остаточно заплутався, коли намагався дізнатися, чому водіям на папірцях нараховують більш-менш пристойні суми, а як одержуєш, то вони «худнуть». Здавалося б, усе гаразд, щомісяця працюю більш як 170 годин, у норму вкладаюся, а доводиться ледь зводити кінці з кінцями. Живу з сім'єю у гуртожитку, дружина, працівниця дитсадка, взагалі забула, коли тримала в руках зарплату. І коли тролейбусники вирішили застрайкувати через затримку грошей, то їх можна було зрозуміти. Зима ж на порозі!

Деякі мої колеги махнули рукою на такі порядки й поїхали шукати щастя до Росії. Водять тролейбуси у Тулі, Москві, інших містах. Туди подався й мій товариш, бо зарплату за рубежем платять більшу щонайменше удвічі.

На водія щокроку чатують неприємності. Машини зношені, запчастин не вистачає, дороги в місті ідеальними не назвеш, часто стикаєшся з прискіпливими контролерами зі служби безпеки руху. Поговорив з пасажиром під час поїздки, вийшов без червоного жилета на проїжджу частину, зробив ще якесь порушення — контролери тут як тут. То з-за дерева виглядають, то в салоні маскуються. Одне слово, застосовують санкції, які теж б'ють по кишені. Добре, що хоч начальник у нас в управлінні — людина досвідчена і справедлива, готова вислухати й допомогти водієві. Тому, коли начальник з'являється серед нас під час різних «заворушок», йому вдається переконати будь-кого чинити по совісті. Вже думав: навіщо мені цей клопіт, ці тролейбуси, «колючі» пасажири, ці нестатки (якби не підтримка родичів з села, то сім'я навряд чи вижила б у цю скрутну пору), ці поневіряння на близькій дорозі, ранні променади (прокидаюся о 3-й годині ночі, якщо працюю у першу зміну), ці презирливі погляди бізнесменів на «Фольксвагенах», ці виробничі «накачки»... Що й казати, невеселе життя, сумні міркування. А знаходяться сили терпіти, бо звик до маршрутів, до міста, до людей, які мене оточують. Принаймні, до Тули їхати не хочеться. Краще вже влаштовувати нормальне життя на своїй землі, навіть через «не можу»...

Записав Іван КАЛИНИЧЕНКО.

Херсон.

Холодний вітер безгрошів'я

У ПОДРУЖЖЯ Демчуків із села Олешковичі Рожищенського району — шестеро дітей. Світлана і Сергій — уже дорослі. Але не працюють. Як сказала сестра Людмила: «Роботу шукаю вже давно, та нема куди влаштуватись. От і сидимо в батьків на шиї...» Тетяна, Рая та Іринка —школярі. Іринка пішла в перший клас, мама щодня возить її на велосипеді за чотири кілометри до школи. І встигає на ферму, де працює дояркою.

— На роботу ходжу щодня, але грошей не платять, — розповідала Марія Євгенівна Демчук. — Колгосп «Зарічча» винен мені більш як 500 гривень, моєму чоловікові Ярославу, який доглядає в господарстві худобу, винні 400 гривень. Прийду до голови колгоспу із сльозами на очах, змилуйтесь, кажу, хоч щось дайте, діти в мене... То ді на хліб і дадуть. Коли б не власний город, то з голоду померли б. А йде зима... Я дітям вже два роки нічого з одягу не купувала. Доношують, хто що має... Тримаємо дві корови, здала на місцевий маслозавод тисячу літрів молока, відривала від дітей, думала, яка копійка буде, та нічого ж за молоко не платять.

То є в цій державі якась влада, щоб навести порядок? Як же нам жити далі? Питаєте про паливо на зиму... Ми з чоловіком ходимо попід лісом по ровах і збираємо сухе гіляччя. Трошки брикету ще маємо з минулого року. Чи перезимуємо?

Три роки тому для цієї багатодітної сім'ї місцеве господарство надало окремий житловий будинок в селищі Дубище. Три кімнати, кухня, просторий коридорчик. Можна жити. З Марією Євгенівною я побував у цьому будинку. Звичайно, житлові умови тут кращі, ніж у сільській з двох кімнат хатинці, де між ліжками ніде й ступити. А Марія Демчук чекає ще сьому дитину...

— Любимо ми з чоловіком дітей, — трошки ніяковіючи, ніби виправдовується жінка. — Тепер немодно мати багато дітей, але для мене, повірте, це — щастя. Я живу своїми дітьми, навіть оті всі клопоти дрібнішають.

А клопотів ой як багато. Вродила в цьому році картопля. Зібрала сім'я понад три тонни. А продати не може. Хотіли купити балон газу, записались у чергу ще в червні — не везуть. Отак і живе сільська родина: нема дров, брикету, вугілля, газу... Нема грошей. А вже листя опадає, холодний вітер осені дихнув...

Люди з цього села з торбами та мішками за плечима ходять на торфовище, що поряд, копають торф, сушать його, носять додому: готуються до зими.

— Хто має силу, той дає собі раду, а мені вже сімдесят минуло, я відро води не можу принести, а не те що мішок торфу, — бідкалась Олена Кіндратівна Конюх, коли ми з головою місцевої сільської ради Петром Ходзінським завітали до її хати. — Були раніше для самотніх людей пільги на паливо, то їх у нас забрали. Живу я з дочкою, а вона інвалід з дитинства першої групи. Потрібно мені на зиму дві тонни брикету, чотири складометри дров. Принесли нам на двох тридцять гривень, а тонна брикету коштує 50 гривень. Як мені це паливо купити?

Петро Сергійович розводить руками. Він нічим не може допомогти старій жінці. Але пообіцяв, якщо Олена Кіндратівна заощадить грошей на брикет, то допоможе транспортом. Голова сільради щиро зізнався: «Люди щодня йдуть до мене по допомогу, а особливо в оці осінні дні. Я підрахував, що в селі Носачеві в людей зберігається більш як 300 тонн картоплі, яких нема кому продати. А ціна мізерна — по 15 копійок за кілограм. Я вже домовився з місцевим держлісгоспом, але дарма ніхто дров не дасть. А грошей у людей немає. На території сільської ради проживають 59 самотніх, 23 учасники війни, 11 солдатських вдів. Всім потрібна допомога. А як допомогти, коли місцевий бюджет — без копійки...»

Дорогою, що вела з села Олешковичів, дві жіночки тягнули двоколісного візочка з торфом. Їм під ноги падало жовте листя, а від річки тягнуло холодом...

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

Ідемо в зиму

Куди лижі нагострювати

З ПРИХОДОМ зими в Закарпаття прямують тисячі запеклих прихильників гірськолижного спорту. За підрахунками останніх років, тільки на схилах гірських турбаз «Закарпаттуриста» за сезон їх буває більш як двадцять тисяч.

Тренуються тут і чимало спортсменів, проводять різного рівня, в тому числі й міжнародного, змагання, на горі Красній (1032 метри над рівнем моря) — місця доволі. Особливо є де розвернутися професійним майстрам, які використовують три траси спеціального слалому. Не в накладі й любителі: крім Ужанської долини, де взимку працюватимуть 15 лижобуксирів, можна буде кататись в туристських гірськолижних центрах «Боржанські полонини», «Полонина Руна» та на Рахівщині.

На гірських базах "Закарпаттуриста" цієї зими працюватимуть 20 канатно-підвісних доріг. Щоправда, навколишні схили не такі круті, але для початківців —якраз.

А от з супутнім сервісом — чималі проблеми. Скажімо, всі гірськолижні буксири на турбазах були змонтовані ще у 80-і роки і сьогодні перевищили ресурс у 15—20 раз. Тільки завдяки турбазівським майстрам вони ще потихеньку «скриплять».

Чого для туристів сьогодні вистачає, так це місць для ночівлі та харчування. Тільки на профспілкових турбазах їх понад 2 тисячі. Причому все це —капітальні будівлі, що більш-менш відповідають вимогам сучасного сервісу. Звичайно, за вітчизняними мірками.

Відбулося чергове засідання правління обласного дочірнього підприємства «Закарпаттурист» АТ «Укрпрофтур» з питань підготовки до зимового туристського сезону. Обговорення проходило з використанням досить сумної термінології: «відсутність коштів на заміну котлів і капітальний ремонт», «велетенські борги», «відімкнення від джерел енергоживлення», «графіки обмеження енергопостачання» і т. п. Та все одно турбази до сезону готуються: вугілля та овочі завезені, гірськолижний інвентар майже відремонтовано, у номерах власними силами здійснено ремонт.

—Легкої зими не передбачається, — таким був висновок генерального директора «Закарпаттуриста» Миколи Гафіяка. — А щоб розв'язати пов'язані з підготовкою до цього відповідального сезону проблеми, потрібні не лише значні кошти, а й чимала воля керівників. Кому ж бракуватиме останньої — той зійде з дистанції...

Микола ГОРВАТ.

Закарпатська область.

Без жодного пострілу

необхідно обійтися, знешкоджуючи величезні нагромадження непридатної для використання бойової зброї

Так уже сталося, що поміж республік колишнього Союзу саме на території України опинилося чи не найбільше застарілих або, як висловлюються військові, таких, що втратили технічну стабільність, боєприпасів. А ще, виводячи з території НДР контингент колишніх радянських військ, прихопили звідти й додатково склали в арсенали України ще майже тридцять тисяч залізничних вагонів зношеної зброї з різнокаліберними снарядами та бомбами. Тому спеціалісти цілком серйозно інформують—попереджають, що нашій державі разом зі зброєю дісталася у спадщину й одна з найскладніших проблем — утилізація значної кількості звичайної зброї.

Ситуація безвихідна, оскільки раніше у нас такими роботами ніхто системно і послідовно не займався, відтак практично не існує бездоганно напрацьованих технологій зі знищення елементарних вибухових пристроїв. А ще: знешкодження застарілих боєприпасів — справа надто витратна і збиткова. Це ж бо не під ніж або прес пускати, а вимивати й виплавляти вибухові речовини та відокремлювати латунь, мідь і різні сплави від сталі.

З'явився й інший аспект. Викликали його сучасні перипетії. Якщо діючу і ніби контрольовану зброю нині всілякі ділки збувають направо-наліво, то що говорити про «металобрухт» — непридатну, облік та охорона якої й поготів послабилися? Багато хто з ласих і «кмітливих» не дрімає: адже вкупі заскладована віджила грізна продукція — це майже 20 тисяч тонн кольорових металів та 200 тисяч тонн надміцної сталі дефіцитних і донедавна засекречених марок, 50 тисяч тонн пороху і понад 40 тисяч тонн інших вибухових речовин. Отож, «самодіяльність» тут більш ніж небажана.

Хоча підстав однозначно заявляти, ніби справу цю в Україні пущено на самоплив, у нас немає. У травні цього року в Києві навіть відбувся міжнародний науково-технічний семінар-виставка «Проблеми і напрями розвитку утилізації звичайних видів боєприпасів». Міноборони України і Міністерство машинобудування, ВПК та конверсії спільно створили асоціацію підприємств та установ «Співдружність», у якій задля практичного вирішення проблем об'єднали спеціалізовані підрозділи Сум і Шостки, Харкова і Лозової, Павлограда і Дніпропетровська, Донецька і Луганська. Виникло й акціонерне товариство «Еллаент-Київ», серед засновників якого передовсім американська компанія «Еллаент тексистемс Інк». І останнє, чи не головне: прийнято державну програму знешкодження звичайних видів боєприпасів, не придатних для подальшого застосування і зберігання.

Та які результати? Згадана державна програма у тій своїй частині, де йдеться про розробку базових технологій, створення нового і модернізацію діючого обладнання, переробку бойової продукції в іншу, не викликає претензій. Тож уявлення про обсяги неминучих робіт існує. Ставиться завдання: в найближчих чотири роки знешкодити всі запаси застарілої зброї, щоб потім планово щорічно знищувати 10—15 тисяч тонн тих запасів, терміни зберігання яких вичерпуватимуться.

Дуже хочеться сподіватися, що так і станеться. Але впевненості у цьому немає. Це саме той випадок, для якого принцип «краще пізніше, ніж ніколи» категорично не підходить — буває, що пізно, бо втраченого—згаяного часу не повернеш і не наздоженеш. Ми ще могли б про це мовчати, але боєприпаси «влаштовано» так, що не використані за призначенням, вони вічно «мовчати» не будуть...

Доступні нам факти та документи діяльності асоціації «Співдружність» свідчать: бажаної співдружності поки що, на жаль, не виходить. Штаб-квартиру об'єднання розташовано в містечку Лозовій, де саме чекають знешкодження сотні тонн снарядів і бомб. Але військовики надто швидко захотіли одноосібно правити бал. З тією метою, щоби самим розпоряджатися вирученими коштами, чи й «металобрухтом», нехтуючи інтереси «суміжників», які й пропонують свої технології та послуги. Звідси чвари, суперечки, непорозуміння. Позиція начальника ракетно-артилерійського управління Міноборони України Івана Царика, який відстоює «об'єднання зусиль усіх зацікавлених і спроможних сторін», залишається, схоже, хорошим побажанням.

Щодо СП «Еллаент-Київ» завирували пристрасті. Аби збагнути суть, треба знати таке: американці перші на планеті зрозуміли, що годі далі закопувати глибоко в землю або опускати на дно морів та океанів віджилі бойові арсенали. Відтак у них з'явилися перші технології з демонтування грізної продукції, яку так і не було використано. А є технології — виникли і фірми, які спеціалізуються на утилізації звичайних видів зброї та вибухівки. Ланцюг потягнувся далі: є фірми — є й конкуренція та відповідний конверсійний ринок. Так от, генералам і полковникам з нашого Міноборони не забарилися дорікнути, що вони не переобтяжили себе потребою влаштувати конкурс-відбір серед американських партнерів, а підозріло швиденько, мовляв, зголосилися з компанією «Еллаент тексистемс Інк».

Підозрілістю запахло, мов порохом, ось чому: американці на арсеналі поблизу Ічні на Чернігівщині почали будувати утилізаційні потужності вартістю 20 мільйонів доларів у обмін на латунь, що її вилучатимуть зі снарядів. Усе ясно? І обопільно вигідно? Втім, хоч би як там було, але, зваживши всі плюси і мінуси, уклали домовленість, то які можуть бути вагання? Аж тут загукали: з якої речі американці, спорудивши перший модуль, уже вивозять латунь? І хто спростує, що на цьому не «гріють руки» свої бізнесмени від армії та комерції, яким ця латунь дістається безплатно?

Як у нас часто виходить, з'ясування, де тут правда, а де вигадка, затяглося, не вносячи ясності, а натомість гальмуючи-блокуючи справу. І вже американці дивуються «державним нерозумінням державної програми деякими українськими державними установами». Вони, схоже, близькі до думки, навіщо їм цей клопіт, якщо ми самі не знаємо, чого хочемо, і ніяк не розберемося, потрібні чи ні нам послуги в цім ділі?

До речі, військовики не відразу прозоро визначилися щодо послуг, які спроможні запропонувати свої науковці та виробничники. Адже серед них хоч оголошувався конкурс на кращий проект зі знешкодження боєприпасів з подальшою переробкою вимитих речовин і відокремлених металів для випуску суто цивільної продукції. Але чомусь довго трималося майже на рівні «військової таємниці», якому з-понад десяти поданих проектів «поталанило». То й виникло кільканадцять з цього приводу чуток-пліток, які, зрозуміло, з плідною роботою не мали й не можуть мати нічого спільного.

— В Україні комусь компетентному і відповідальному на державному рівні має бути кінець-кінцем доручено роль координатора утилізації застарілих боєприпасів, — твердо вважає дніпропетровець, кандидат технічних наук Олександр Бабич.

Його думка чогось варта. Олександр Сергійович свого часу чи не єдиний в Україні захистив «закриту» дисертацію в царині запобігання екстремальних ситуацій та ліквідації їх наслідків. Нині він один з консультантів асоціації «Співдружність» і МП «Модуль», що засноване у Дніпропетровську також задля реалізації непересічних варіантів «перепрофілювання» боєприпасів з вичерпним терміном зберігання.

Олександр Бабич розповідає таке: приборкання будь-якого стихійного лиха, пожеж чи осередка дії значних отруйних речовин, потребує застосування специфічного джерела енергії — стиснутого повітря. Для цього існують традиційні засоби — компресори, які не завжди витримують іспит. Тож їх можна замінити технікою, яка працюватиме за принципово іншим, стовідсотково надійним принципом — з використанням ... порохових сумішей і ракетного палива. Звідси дещо несподіваний і вельми оригінальний проект конверсії віджилого боєнаряддя, за який, не сумніваємося, за рубежем уже давно б схопилися обома руками. А у нас, м'яко кажучи, вичікують.

Але слухайте далі. Щороку в Україні «заправляється » і «стає на варту» понад п'ять мільйонів різноманітних вогнегасників. Чи треба нагадувати, що й вони, на жаль, не безвідмовні? Натомість сконструйовані колективом Олександра Бабича, де теж використовується тверде балістичне паливо і порохові суміші, зарекомендували себе з найкращого боку. Причому, корпуси цих вогнегасників — гільзи від снарядів. Раціонально?

Та й це не все. Є можливість втілити ту ідею, над якою в світі вже давно побиваються, не знаходячи рішення. А новий принцип «елементарних» вогнегасників підказав дніпропетровським розробникам спосіб обладнати персональними автоматизованими вогнегасними системами автомобілі й трактори, інші транспортні засоби та силові агрегати, виробничо-технологічні комплекси. Тобто, складаючи машину чи монтуючи якийсь заводський модуль, одразу оснащати їх засобами вогнегасіння. Там, принаймні, де приховано небезпечні «джерела». Досить буде з'явитися першому язику полум'я на двигуні чи якомусь устаткуванні, в електромережі, як відразу спрацьовуватиме автономна протипожежна система.

Кажуть, що це — здійснення давньої мрії і машинобудівників, і тих, хто експлуатує їхню техніку. Але ми чудово розуміємо, що пропоновані Олександром Бабичем і його однодумцями конверсійні варіанти повторного використання (так і хочеться докинути, що й дотепного) вибухових речовин — лише один з багатьох ймовірних аспектів проблеми демонтування застарілих боєприпасів. Він нам здався показовим, бо вогненебезпечні речі перетворює в засоби безпеки та охорони від катастроф і трагедій. Справді, краще не вигадаєш.

І це означає, що у нас таки є можливість попередити себе від «звичайного Чорнобиля», як уже називають заскладовані гори старих боєприпасів.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

Арифметика для заокругленого лічильника

Репліка

Читач нашої газети В'ячеслав Семенюк із Вінниці пропонує всім розв'язати задану енергетиками задачку. На перший погляд, вона простенька. Та одержавши результат, ви побачите: вас знову пошили в дурні...

Перша умова задачки випливає із Постанови Кабміну № 1002 «Про переоцінку товарів (робіт, послуг) в умовах грошової реформи». Газетну вирізку постанови читач приніс до корпункту «Голосу України». Другий пункт документа і слугуватиме умовою задачки: «Перерахування цін здійснюється з дотриманням такого тарифу їх заокруглення: цифри в останньому розряді до 0,5 відкидаються, від 0,5 і вище заокруглюються до однієї копійки».

Тут, здається, все зрозуміло. Тепер про другу умову. До введення гривні плата за одну кіловат-годину електроенергії (для міських мешканців) становила 8.300 купонокарбованців. Запитується: скільки коштує один кіловат тепер?

— Подумаєш, вища математика! — усміхнуться декотрі, — 8,3 копійки. 0,3 копійки., згідно зі згаданою постановою, відкидається, отже залишається 8 копійок.

Помиляєтеся, шановні! Власне, математичні дії виконано правильно. Проте в енергетиків, з'ясовується, своя арифметика. Розрахунки нашого читача, образно кажучи, до лампочки. В управлінні енергозбуту йому назвали іншу цифру — 83 копійки за десять (!?) кіловат.

— Чому обчислення здійснюють у нових вимірах? — на це запитання заступник начальника служби збуту енергії «Вінницяобленерго» Євген Оліниченко відповів так: «Це не наша забаганка, таке рішення прийняла Національна комісія з питань регулювання електроенергетики. Вона ж встановила нові тарифи — 83 копійки для міських мешканців, 78 — для сільських. Співрозмовник порадив «заокруглювати» цифри на лічильнику. Мовляв, що ж тут особливого.

Головний економіст відділу цін управління економіки облдержадміністрації Людмила Давидюк була іншої думки. «Для чого займатися самодіяльністю, — запитувала Людмила Степанівна, — з цього приводу є роз'яснення Мінекономіки, ним і треба користуватися споживачам». Саме в цьому документі, за словами Давидюк, наведено конкретний приклад з оплатою за 79 кіловат-годин. Щоб отримати потрібну суму, слід виконати такі арифметичні дії: 79 розділити на 10, потім перемножити на 83. І що виходить? «На моєму калькуляторі, — додає співрозмовниця, — світиться цифра 655,7. Тобто маємо 6 гривень 55,7 копійки. 0,7 копійки заокруглюємо до однієї і виходить 6 гривень 56 копійок — саме стільки коштує 79 «кВт.-год. електроенергії».

Ось тобі, бабцю, й «арихметика» для «заокругленого» лічильника. Без калькулятора не розібратися...

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

Пам'яті великого тренера

КУБОК ТУРЧИНА TURCHIN CUP

Його життя обірвалося 7 листопада 1993 року в Бухаресті під час матчу київського «Спартака» на Кубок Європейської федерації гандболу. Ігор Євдокимович Турчин пішов від нас, перебуваючи на бойовому посту. У перерві між таймами він дав останні у житті тренерські настанови своїм дівчаткам.

У листопаді нинішнього року йому б виповнилося 60. Утім, що вдієш, невблаганна доля. Але тисячі людей пам'ятатимуть великого тренера, якого за визначні досягнення в спорті ще за життя було внесено до знаменитої книги рекордів Гіннесса. Під його керівництвом київський «Спартак» 20 разів здобував звання чемпіона СРСР, 13 — володів Кубком європейських чемпіонів. Збірна Союзу, якою керував Ігор Євдокимович, двічі вигравала звання чемпіона світу і стільки ж Олімпійських ігор.

Враховуючи ці досягнення і вшановуючи пам'ять великого маестро, Європейська федерація гандболу (ЕНF) вирішила щороку проводити міжнародний турнір гандболісток серед жіночих національних збірних «Кубок Турчина».

Як розповів президент УФГ, заступник міністра транспорту України Віталій Рева, ці змагання дістали підтримку Прем'єр-міністра України Павла Лазаренка. А організаційний комітет турніру очолив Віце-прем'єр-міністр України Іван Курас. Виявили бажання стати спонсорами ряд відомих фірм та організацій, серед яких Українська міжбанківська валютна біржа, яку очолює відомий політик, народний депутат України Вадим Гетьман.

Виконавчий директор ФГУ Борис Юмашев показав журналістам, яких чимало зібралося на прес-конференцію, присвячену відкриттю турніру, великий, зроблений із коштовних металів, дуже красивий кубок, виготовлений італійськими майстрами.

Отже, завтра старт. Пропонуємо календар ігор, які відбуватимуться у київському спорткомплексі «Меридіан»:

1 листопада. 16.30. Україна—«Спартак» (Київ), 18.00. парад-відкриття змагання. 18.30. Росія—Словаччина. 2 листопада. 14.00. «Спартак»—Росія. 15.30. Словаччина—Україна. 3 листопада. 12.00. Україна—Росія. 13.30. Спартак—Словаччина.

Віце-президент «Інфоспорту» — **комерційного представника ФГУ — Володимир Патлашенко повідомив, що матчі турніру обслуговуватимуть найдосвідченіші арбітри: кияни Віктор Конoплястий та Сергій Шаль, литовська пара, яка працювала на Олімпіаді в Атланті, Георгій Гутерман і Фелікс Гедвілас. Головний суддя змагань, делегат ЕНF, видатна українська гандболістка, олімпійська чемпіонка Галина Захарова.**

—Як на мене, — сказав головний тренер національної збірної України Леонід Ратнер, — кращий час для цього турніру — друга половина листопада. Тоді буде більше бажаючих із числа найсильніших збірних. Нині, як відомо, багато клубів виступає в єврокубках. Гадаю, що організатори в майбутньому це врахують. Турнір має стати одним з найпрестижніших у світі. Цього заслужив незабутній Ігор Турчин...

Отже, запрошуємо прихильників гандболу побувати на матчах у спорткомплексі «Меридіан». Вхід безплатний.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Реклама

Украинский общественный благотворительный Фонд защиты от безработицы на основании приказа Минюста № 13/5 от 09.06.95 г. прекратил свою деятельность.

Претензии принимаются в течение одного месяца со дня опубликования объявления по телефону 229-76-13.

Арбитражным судом Херсонской области (Херсон, пр. Ушакова, 47) по заявлению Государственной налоговой испекции по Комсомольскому району Херсона возбуждено дело о банкротстве ЧП «Трейс» (Херсон, ул. Лесная, 2, кв. 21), расчетный счет № 644414 КБ в «Приватбанк» Херсона.

Претензии кредиторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбитражным судом Донецкой области (340105, г. Донецк, бул. Пушкина, 34) возбуждены дела о банкротстве:

1. Малого частного предприятия «А. В. К.» (340000, г. Донецк, ул. Артема, 57, расчетный счет 2468138 в дирекции АК АПБ «Украина» г. Донецка, МФО 334248), дело №28/3-13б.

2. Малого коллективного предприятия «Интрант» (340017, г. Донецк, пр. Мира, 42, кв.55, расчетный счет 4468412 в Донецкой областной дирекции Укрсоцбанка, МФО 334011), дело № 18/4-3б.

3. Общества с ограниченной ответственностью Торговый дом «Аудио Украина» (340055, г. Донецк, ул. Артема, 80, ком.119, расчетный счет 467163 в экспортно-импортном банке Украины, Донецкое отделение, МФО 334817), дело № 30/2-9б.

4. Закрытого акционерного общества «Донна» (340103, ул. Лагутенко, 14, расчетный счет 4467158 в ДРУ АБ «ИНКО», МФО 334743), дело № 17/5-22б.

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбитражным судом Автономной Республики Крым рассматривается дело № 1529-5 о признании банкротом фирмы «Бакс Лтд», Красноперекопск. Юридический адрес: 334900, Красноперекопск, 10 мкр-н, д.10, кв.14.

По имущественному требованию кредиторы могут обратиться в арбитражный суд.

Відкрите акціонерне товариство «Київський експериментально-механічний завод»

5 грудня 1996 року о 10 годині проводить загальні збори акціонерів за адресою: 252013, Київ, вул. Будіндустрії,6; тел. (044) 2954679.

Реєстрація учасників зборів розпочнеться з 9-ї години.

Порядок денний:

1. Затвердження змін та доповнень до статуту ВАТ «Київський експериментально-механічний завод».

2. Обрання органів управління та контролю.

3. Різне.

Арбітражний суд Київської області (Київ-33, вул. Жилянська,58-Б) за позовом Державної податкової інспекції по Славутичу 16.09.1996 р. порушив справу № 114/7-Б про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю комерційної науково-виробничої фірми «Зеро» (Славутич Київської області, пл. Леніна,3); р/рахунок 467227 у Славутицький філії АТ «Градобанк» (255190, Славутич Київської області, Київський квартал,130), МФО 321284.

Кредитори та можливі санатори можуть звернутися до суду протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Інформація про передплату на десятий випуск акцій

Акціонерного товариства

«Західно-Український Комерційний Банк»

Характеристика емітента

На момент прийняття рішення про десятий випуск акцій

Акціонерне товариство відкритого типу «Західно-Український Комерційний Банк» мало повністю сплачений Статутний фонд розміром 500 613 438 000 карбованців, що відповідає 5 006 134 гривням 38 копійкам.

Акціонери Банку — 50 юридичних осіб, які посідають чільне місце в економіці України, та понад 9 860 приватних осіб з усіх регіонів України.

На всі попередні випуски акцій Банку отримано від Міністерства фінансів України відповідні «Свідоцтва про реєстрацію».

Загальне керівництво діяльністю АТ «Західно-Український Комерційний Банк» здійснюють Збори акціонерів та Спостережна Рада Банку, що обираються Зборами з представників акціонерів. Головою Спостережної Ради обрано директора Львівського товариства з обмеженою відповідальністю «Науково-Виробничий Комерційний Центр «Ельф» Феськівa Івана Михайловича.

Поточною діяльністю АТ «Західно-Український Комерційний Банк» керує Правління, що призначається Радою Банку. Голова Правління Банку — Дзюбенко Олександр Язорович.

Адміністративні та економічні санкції з моменту утворення на Банк не накладалися.

Економічні нормативи, встановлені Національним банком України, додержуються з моменту утворення Банку, що свідчить про його фінансову стабільність.

Ділова активність

Генеральну ліцензію НБУ на здійснення операцій з іноземною валютою Банк отримав 30 березня 1992 р. (реєстраційний № 31).

Банк є членом Асоціації українських банків.

Банк прийнято у члени Української міжбанківської валютної біржі 17 листопада 1992 р. (реєстраційний № 6).

Крім ліцензій, що визначають банківську діяльність, Банк має: — дозвіл Міністерства фінансів України № 15 від 8 червня 1994 р. на здійснення діяльності як депозитарія інвестиційних фондів та компаній;

— дозвіл Міністерства фінансів України № 833 від 18 грудня 1995 р. на здійснення діяльності стосовно випуску цінних паперів, на комісійну та комерційну діяльність з цінними паперами;

— ліцензію Фонду державного майна України № 33 від 16 січня 1996 р. на здійснення Банком посередницької діяльності з приватизаційними паперами.

Банк пройшов аудиторську перевірку станом на 31 грудня 1994 р. та станом на 31 грудня 1995 р. міжнародною аудиторською фірмою «Deloitte & Touche CIS», висновки якої згідно із ст.10 Закону України «Про аудиторську діяльність» і листом Національного банку України від 6.04.95 р. за № 12033/297 визнаються Національним банком України як такі, що мають право кваліфіковано здійснювати аудиторські перевірки комерційних банків.

Крім того, 2 листопада 1995 р. та 5 липня 1996 р. перевіркою аудиторської фірми «Львів — Аудит —інспект» (ліцензія Палати аудиторів України на право здійснення аудиторської діяльності серії АБ № 000350 від 11.10.94 р.) підтверджено формування Статутного фонду Банку, збільшеного внаслідок восьмої та дев'ятої емісій акцій.

Відомості про емісію

На позачергових загальних зборах акціонерів від 28 червня 1996 р. прийнято рішення про збільшення Статутного фонду акціонерного товариства до 700 000 000 000 крб. шляхом оголошення передплати на десятий випуск акцій Банку на загальну суму 199 386 562 000 крб., що поділений на прості іменні акції номінальною вартістю 1 000 крб. кожна загальною кількістю 199 386 562 шт.

Відповідно до співвідношення та порядку перерахування вартісних показників згідно з Указом Президента України від 25 серпня 1996 р. № 762 «Про грошову реформу в Україні», Постанови Кабінету Міністрів України від 26 серпня 1996 р. № 1002 «Про переоцінку товарів (робіт, послуг) та механізм контролю за переглядом цін та формуванням вартісних показників в умовах грошової реформи», пункту 13 рішення Державної комісії з проведення в Україні грошової реформи від 26 серпня 1996 року № 1/96 та «Інструкції про переоцінку цінних паперів», затвердженої наказом Міністерства фінансів України від 28 серпня 1996 р. № 177 здійснено трансформацію: запланованої суми емісії: з 199 386 562 000 крб. в 1 993 865 гривень 62 копійки;

— номінальної вартості однієї акції: з 1 000 крб. в 1 копійку;

— запланований розмір Статутного фонду банку, якого планується досягти внаслідок емісії: з 700 000 000 000 крб. у 7 000 000 гривень.

Мета випуску акцій — збільшення Статутного фонду АТ «Західно-Український Комерційний Банк».

Емітентом акцій визнано акціонерне товариство «Західно-Український Комерційний Банк».

Здійснення передплати на акції Банку десятого випуску з видачею «Свідоцтв» доручається Правлінню Акціонерного товариства «Західно-Український Комерційний Банк».

Відповідно до Указу Президента України від 2 березня 1996 р. № 160/96 «Про внесення змін і доповнень до указу Президента України від 25 травня 1994 р. № 247» акції випускаються у дематеріалізованому вигляді (записи в електронній базі даних) однією серією «010» номерами з № 000 000 001 по № 199 386 562 включно.

Акції розповсюджуються шляхом відкритої передплати, що проводиться Банком, серед громадян України та юридичних осіб недержавної форми власності (що створені виключно фізичними та юридичними особами — резидентами України).

Акція є неподільною. У тому разі, коли одна і та ж сама акція належить кільком особам, усі вони визнаються одним власником акції і можуть здійснювати свої права через одного з них або через спільного представника.

Власник акцій, який є фізичною особою, має право продавати їх, дарувати, передавати в спадщину; власник акцій, який є юридичною особою, має право передавати акції іншій юридичній особі в порядку, передбаченому діючим законодавством і Статутом товариства.

Передплати на акції та їх повну сплату заплановано розпочати 1 листопада 1996 р. і закінчити до 30 квітня 1997 р. У випадку дострокової повної оплати запланованої емісії Спостережній раді рішенням зборів надано право оголосити передплату та оплату акцій десятого випуску закінченою. У такому випадку право затвердження «Звіту про наслідки передплати на десятий випуск акцій Банку» рішенням загальних зборів делеговано спостережній раді Банку.

Для оплати акцій приймається національна валюта України — гривні. Прийняття майнових внесків не допускається.

Переказ грошей при передплаті на акції Банку громадянином на загальну суму номінальної вартості акцій, що перевищує 1 700 гривень, або юридичною особою на загальну суму номінальної вартості акцій, що перевищує 2 500 гривень, здійснюється тільки з дозволу Правління Банку.

Фізичні особи повинні надавати документи, що підтверджують походження грошових коштів, завірені Податковою інспекцією.

Юридичні особи повинні надавати Правлінню Банку висновки аудиторських фірм (з «Бухгалтерськими балансами» та «Звітами про фінансові результати та їх використання») для підтвердження наявності вільних джерел власних коштів.

Пріоритетне право на придбання акцій надається акціонерам Акціонерного товариства «Західно-Український Комерційний Банк».

У випадку перевищення сплаченого Статутного фонду над оголошеним, якщо загальні збори (або інший уповноважений зборами орган) прийме рішення не затверджувати вказаного перевищення, особам, які підписалися на акції, повертаються внесені суми не пізніше, як через 30 днів. Повернення проводиться згідно з переліком передплатників з кінця переліку.

Акції, що випускаються Банком, забезпечуються всім його майном. При реорганізації Банку всі зобов'язання за випущеними ним акціями переходять до його правонаступника.

Завдяки налагодженій схемі роботи Банку (сформованим резервному, спеціальному та іншим фондам Банку, що майже в 4 рази перевищують сплачений статутний фонд Банку; постійним виконанням Банком економічних нормативів, що встановлені НБУ) факторами ризику в діловій діяльності є можливі зміни діючого в Україні податкового законодавства (в бік збільшення ставки оподаткування комерційних банків) і умов здійснення банками зовнішньоекономічних зв'язків і валютних операцій, що може привести до зменшення прибутку Банку, призначеного до розподілу серед акціонерів.

На виплату дивідендів направляється 50% прибутку, що залишається в розпорядженні товариства після сплати податків у бюджет і відрахувань у резервний і страховий фонди Банку.

Виплата дивідендів акціонерам Банку проводиться пропорційно частині номінальної вартості акцій кожного акціонера до Статутного фонду банку один раз на рік після затвердження Зборами акціонерів річного звіту. За рішенням Спостережної ради і правління Банку (і у випадку, якщо це прямо не заборонено діючим законодавством) можлива авансована виплата частини дивідендів раз у квартал або в інші визначені періоди року з остаточним розрахунком після затвердження річного звіту.

Передплата на акції, виплата дивідендів та здійснення всіх інших операцій стосовно акцій АТ «Західно-Український Комерційний Банк» проводиться за адресою: 290026, Львів, вул. Володимира Великого, 33, Управління акціонерного розвитку АТ «ЗУКБ» або в філіалах банку.

БАЛАНС акціонерного товариства «Західно-Український Комерційний Банк» на 1 липня 1996 року

АКТИВ	мільйонів карбованців
1. Каса та коррахунок банку в Національному банку України:	
— в нац. валюті	597400
— в ін. валютах	153789
2. Коррахунки в інших банках	
— в нац. валюті	6
— в ін. валютах	721633
3. Кредити, надані банком:	
всього	2016462
в т. ч.:	
— короткострокові	944327
— довгострокові	1922
— кредити, надані банком в ін. валюті	1070213
4. Міжбанківський кредит	239517
5. Цінні папери, паї, акції, придбані банком	230434
6. Основні засоби та капітальні вкладення	1216070
7. Дебітори	781453
8. Інші активи	2560569
в т. ч.:	
— міжфіліальні обороти	1287590
— валютна позиція банку	619981
— відокремлені кошти за рахунок прибутку	421918
— видатки майбутніх періодів	23598
— нараховані, але не сплачені видатки	—
9. Збитки	309
Баланс	**8517642**
ПАСИВ	мільйонів карбованців
1. Статутний фонд	500613
2. Резервний фонд	55875
3. Інші фонди банку	1378334
4. Коррахунки інших банків:	
— в нац. валюті	391959
— в ін. валютах	60310
5. Розрахункові та поточні рахунки клієнтів	925547
6. Депозити юр. осіб	575633
7. Вклади громадян	366831
8. Кошти клієнтів в ін. валюті	531047
9. Міжбанківський кредит	32849
10. Кредитори	317742
11. Інші пасиви	2896773
в т. ч.:	
— доходи майбутніх періодів	111364
— міжфіліальні обороти	1328040
— власна валюта	622551
— доходи, не отримані банком	1034
12. Прибуток	484129
Баланс	**8517642**

Заст. Голови Правління АТ «Західно-Український Комерційний Банк» С. В. ЗАЙКО.

Арбитражный суд Херсонской области (Херсон, пр. Ушакова, 47) по заявлению Государственной налоговой инспекции по Комсомольскому району Херсона возбудил дела о банкротстве:

дело № 8/5-Б от 24.07.1996 г. МПП «Роксана» (Херсон, Николаевское шоссе, 5 км), расчетный счет № 467592 в ОРЕРО АК АПБ «Украина» Херсона;

дело № 17/5-Б от 23.07.1996 г. ПП «ТВИ» (Херсон, ул. Комкова, 83, кв. 227), расчетный счет № 664140 в ХОД АППБ «Аваль» Херсона.

Претензии кредиторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

ВАТ «Комбінат будіндустрії» повідомляє, що перші загальні збори акціонерів відбудуться 19 грудня 1996 року о 14-00, за адресою: 252013, Київ, вул. Будіндустрії,7.

Порядок денний:

1. Інформація голови Правління.
2. Затвердження положення про загальні збори.
3. Затвердження Статуту ВАТ «Комбінат будіндустрії», зі змінами та доповненнями.
4. Вибори керівних органів ВАТ.
5. Різне.

Арбитражным судом Харьковской области (г. Харьков-2, ул. Сумская, 64) возбуждены дела о банкротстве:

частного предприятия «НТВ» (г. Харьков, пр-т Л. Свободы, д.39, кв.142, р/с № 644406 АКРБ «Регион-банк»), дело № 3787/7-54;

общества с ограниченной ответственностью «Миком Лтд» (310041, г. Харьков, ул. Клочковская, 195-Г, кв.4, р/с № 1467988 АБ «Мегабанк»), дело № 3847/7-72;

общества с полной ответственностью «Гайдарь и К° — Лестар» (г. Харьков, ул.8 Съезда Советов, д.3, кв.76, р/с № 100468412 АКБ «Украинский банк торгового сотрудничества»), дело № 3789/7-54;

частного производственно-коммерческого малого предприятия «Фортуна-92» (г. Харьков, ул.2-й Пятилетки, д.7, р/с № 468157 в Орджоникидзевском отд. АК «Проминвестбанка»), дело № 3790/7-72.

Поки що в Парижі й книжкові розкладки кращі

***КНИЖКОВІ** розкладки — невід'ємна ознака наших вулиць. Врешті-решт, це й непогано. Проте, якщо зазирнути у строкатість томів і томиків, то виявиться, що серед безлічі найрізноманітніших словників, довідників, посібників та яскраво виданих бестселерів майже немає українських книжок. Чому? Не працюють видавництва? Не купляють такі книги? Чи, можливо, нікому писати?*

Про це зі мною говорить головний редактор видавництва «Український письменник» Микола ІЛЛЯШ.

— Видавнича справа перебуває у кризовому стані. Впродовж останніх років спостерігається значне скорочення кількості видань. Можна порівняти: якихось п'ять років тому ми видавали близько ста сімдесяти книжок за рік, а минулого року було надруковано лише тридцять п'ять. Стан сучасної економіки змушує орієнтуватися на запити читача. Сьогодні склалося так, що кожну книжку ми маємо продати конкретному покупцеві, адже бібліотеки, як і раніше, книги не замовляють. Художню літературу, особливо твори сучасних авторів, найважче продавати. Навіть цікава популярна література, видана невеликим тиражем, може знаходити свого читача протягом декількох років, що відповідно, перекриває шлях до нового видання.

Ми намагаємося створювати такі книги, що мали б попит. Це — «Шкільний словник з українознавства» О. Потапенко, В. Кузьменко, твори сучасних письменників історичної тематики: І. Нагаєвського «Історія української держави XX ст.», М. Рябого «Ще не вмерла Україна», О. Пахучого «Юрась Хмельниченко», І. Багряного «Тигролови. Огненне коло» та ін. Така література дійсно дає нові погляди на життя України, її минуле і сьогодення. Так, вперше відтворена доба І. Виговського у творі Олеся Лупія «Гетьманська булава».

— Серед великої кількості різножанрової літератури кожен читач знаходить «своє». Що запитують найчастіше?

— Прикро, але не завжди те, котре справді було б корисно почитати. Так, половину тиражу одного з найкращих творів О. Гончара «Людина і зброя» ми просто роздарували. Що й казати, коли типове замовлення 35-річного читача таке: дайте мені порадник, як самому змурувати піч, і дещо новеньке про Анжеліку.

— Миколо Максимовичу, тоді що і як сьогодні слід писати, видавати і читати? Як оживити взаємопов'язаний трикутник: автор — видавництво — читач?

— Передовсім, письменники мають переорієнтуватися на нові запити читача і на змінені місце і роль літератури та письменника в суспільстві. Тепер важливо не просто сказати, а й щоб почули. Твір може привабити глибиною думок, філософськими роздумами, цікавою інформацією. Ми не в змозі задовольнити всі запити читача, видавати літературу, яку ніхто не читатиме. І ще: хочеться спостерігати найбільш ефективне і цілеспрямоване використання коштів, призначених для видання книжок (часом гроші йдуть на подарункові —до чийогось ювілею).

— Цілком ймовірно і закономірно, що тільки-но у людей з'явиться купівельна спроможність, видавництва зможуть працювати на повну потужність...

— Так, і тоді з'являться бажання і можливість читати.

— Які книги побачить читач до кінця року?

— Зараз готується книга літературних портретів «Гроно нездоланих співців», де зібрані бібліографічні нариси відомих українських науковців про тих письменників, творчість яких сьогодні ввійшла до нових шкільних програм. Підготовлено до видання історичний роман про добу І. Мазепи «Любов маєш —маєш згоду», драматичну поему І. Драча «Гора» про останні роки життя та творчості Т. Г. Шевченка, спогади Р. Іваничука «Дороги вольні і невольні» та ін.

Отже, наше видавництво живе, і ми віримо, що з часом типово паризькі розкладки на вулицях наших міст будуть набагато цікавіші.

Тетяна ПИРОЖОК.

Анонс

«12-2» матеріалізується

Переживши з початку літа ряд еволюційних змін, найстаріший національний хіт-парад «12-2» постав перед звабливою ідеєю матеріалізації. І втілив її. У ролі графа Каліостро виступив продюсер Сергій Андрієнко. Місце матеріалізації — центр мистецтв «Славутич». Час — кожні другий і четвертий четвер місяця. Серед перших матеріалізованих голосів були Лері Вінн, Ірина Грей, «Каре», «Скрябін» та інші улюбленці слухачів «Променя». Другий концерт відбудеться останнього дня жовтня. Справу поставлено на конвеєр аж до кінця року. А там видно буде.

Людмила МИКИТЮК.

На знімку: співає Ольга Крюкова.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Польська поетеса Віслава Шимборська — лауреат Нобелівської премії в галузі літератури 1996 року

В історію Нобелівської премії в галузі літератури вже вписано імена трьох поляків: Генріка Сенкевича як епічного письменника (премія 1905 р.); 1924 роком датовано присудження премії Владиславу Реймонту «за великий національний епос «Селяни»; у 1980-му лауреатом став Чеслав Мілош — польський поет, який проживає у США, — за безкомпромісне оспівування людини в сучасному світі, сповненому потрясінь.

Яскравою є «жіноча» сторінка нобеліани.

Нобелівською премією відзначено благородну ідеалістку Сельму Лагерльоф (1909 р.), Грацію Деледду, яка в своїх творах про життя на острові Сардинія розв'язувала проблеми людства в цілому (1926 р.), Сігрід Ундсет —вона розповіла світові про середньовічну Норвегію (1928 р.), американку Перл Бак (1938 р.) —за глибокий і правдивий епічний опис життя селянства в Китаї і за біографічні шедеври; у 1945 р. премією нагороджено чилійку Габрієлу Містраль, що стала «символом ідеалістичних устремлінь усього народу Латинської Америки». Неллі Закс (ФРН), яка «з трепетливою силою передає долю ізраїльського народу», стала лауреатом у 1966 році. Престижною премією відзначено епічну творчість Недін Гордимер (Південно-Африканська Республіка; 1991 р.); серед лауреаток — темношкіра американка Тоні Моррісон, яка «відтворює важливі аспекти американської дійсності» (1993 р.).

Цього року список поляків — лауреатів Нобелівської премії і список жінок — лауреаток цієї премії поповнило ім'я Віслави Шимборської. Їй 73 роки. Друкуватися почала в середині 1940-х років. Авторка збірок «Чому ми живемо» (1952), «Питання, поставлені собі» (1954) (від цих двох збірок поетеса згодом відмовилася); «Звернення до Йєті» (1957), «Сіль» (1962), «Сміх та й годі», «Сто втіх» (1967), «Усяк випадок» (1972), «Множинність» (1976), «Люди на мості» (1986), «Кінець і початок» (1993). Роки й десятиліття між збірками пояснюються й напруженою роботою, і напруженими стосунками поетеси з соціалістичною дійсністю, від якої найчастіше захищала іронія, але з її допомогою авторка змальовувала «історичні й біологічні явища в контексті людської реальності». Віслава Шимборська виробила особливий неповторний стиль, який і став своєрідною запорукою її автономності, самозахисту й самозбереження.

Адже поет, за словами лауреата Нобелівської премії Йосифа Бродського, — людина, яка може дозволити собі нехтувати спробами певної політичної системи претендувати на увічнення.

Віслава Шимборська завжди залишалася зіркою, оспіваною нею в вірші «Псалом» — воліла світити для всіх, а не лишень над визначеною кимось територією.

Микола СУЛИМА.

За що ми їх любимо?

Лікарі-радіологи Донецької обласної санепідемстанції за завданням Міністерства охорони здоров'я України приступили до паспортизації телефонів мобільного зв'язку, радіотелефонів, пейджерів та іншого обладнання, що є джерелом електромагнітного випромінювання в побуті.

Той факт, що радіотелефони — джерело електромагнітного випромінювання, яке сприяє розвитку злоякісних пухлин та інших захворювань, не є новина. Ця проблема вже давно досліджується медициною. Медики стурбовані тим, що променеве електромагнітне навантаження від сучасних засобів зв'язку стає масовим явищем, оскільки його отримують не лише їх власники, але й ті, хто живе чи знаходиться поруч.

Запитували — відповідаємо

Грошей, може, й нема, але закон чинний

Чоловік має статус ліквідатора (друга категорія) і відповідні пільги. Зокрема як забудовник — право на безпроцентну позику в сумі 2 тисяч гривень. Документи на позику оформили у грудні 1995 року. Спочатку відмовили, бо «нема грошей», а цього року сказали, що «закон скасовано». Дивно, невже закон можна прийняти й одразу відмінити?

Марія ВЕРБИЦЬКА.

Ізяслав
Хмельницької області.

Як повідомили в Мінчорнобилі України, згідно з п. 7 ст. 21 Закону «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» (у редакції від 19.01.1991 року за змінами й доповненнями від 1.07.1992 та 6.06 1996 років) особи, віднесені до другої категорії постраждалих, мають право на одержання безпроцентної позики на індивідуальне житлове (кооперативне) будівництво із розрахунку 13,65 квадратного метра на кожного члена сім'ї з погашенням чверті позики за рахунок держбюджету.

Пільгове кредитування постраждалих здійснюють установи банків за місцем проживання, а забудовників —за місцем забудови. Розмір позики залежить від вартості будівництва. Перерахування коштів здійснюється в міру виконання робіт без подальшої індексації. Умови перерахування визначаються кредитним договором. Відшкодування ставки за кредит, видатків на погашення процентів провадять місцеві фінансові органи щоквартально — за поданням установами банків даних про фактичні суми, що підлягають оплаті за термінами, які настали. Здійснюється це за рахунок коштів Чорнобильського фонду. Кредитний договір укладають тільки між постраждалою особою та банком, позику надають безпосередньо цій особі.

Обмежень у наданні позик на 1996 рік не встановлено, і вказані пільги за законодавством чинні. Звертайтеся до банківської установи за місцем забудови.

Крім того, листом Мінчорнобиля від 12.07.1995 року за № 1124/3К і Мінфіну за № 13-412/122 встановлено граничні розміри безпроцентних позик на спорудження садових будинків, індивідуальних гаражів тощо. Так, для спорудження садового будинку надають безпроцентну позику—2 тисячі гривень на термін до п'яти років.

З телетайпа

Консерватор проти традиції

Востаннє смертну кару у Великій Британії було застосовано 1964 року. Наступного року її заборонили законом. Але ось за референдум про відновлення у країні смертної кари виступив член парламенту від правлячої консервативної партії Ніколас Уїнтертон.

Він заявив, що «судам треба повернути свободу в застосуванні смертної кари», коли йдеться про викрадачів і вбивць дітей, а також поліцейських і наглядачів в'язниць. Виняткову міру покарання, на думку Уїнтертона, мають застосовувати також до тих, хто скоїв убивство під час озброєного пограбування чи терористичної акції.

Торі впевнений, що британці його підтримають.

Російська мафія не безсмертна?

Неспокійно стали спати вночі члени «російської мафії» (під цим терміном мають на увазі всіх сумнівних вихідців з колишнього СРСР), яка діє в Нью-Йорку. Причина — створення у квітні цього року при управлінні міської поліції спеціального підрозділу —«Оперативних сил боротьби з російською організованою злочинністю».

Одним з успіхів «сил» (а це — один сержант поліції і п'ять детективів) стала ліквідація банди Василя Отіашвілі, яка базувалася в містечку Бенсонхерст. Банда примусила лікаря-іммігранта з Росії взяти на роботу до медичного центру подружку Отіашвілі. Звісно, ця пані працювати не збиралася. Коли її звільнили, мафіозі виставили рахунок: 10 000 доларів за неслухняність. Лікарю вдалося зібрати лише половину суми. Прощайся з дочкою — такий був вирок. На цьому етапі до переговорів приєдналися «оперативні сили», й Отіашвілі взяли на гарячому.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 226015.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
~~4 2 3~~ 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311206.